

## STRELEC.



Ko stopi starka korak dalje, jo zgrabi Strelec za grlo. Isti hip zgrabi Chingachgook svojo nevesto, jo zadene na rame in pobegne proti jezeru.

# Natanael Bumppo.

Angleški spisal J. F. COOPER.

I.

## Strelec.

Povest, predelana za mladino.



V Ljubljani.

Založil J. Giontini. — Natisnila «Kranjska tiskarna».

1900.

## Prvo poglavje.

---

Ob reki Hudsonu, tam, kjer se danes razprostirajo plodovita polja in prijetna bivališča, je bil okolo leta 1740. še velikanski pragozd. Raztezal se je od izliva te reke daleč tja v Novo Anglijo in je dajal indijanskim rodovom varno zavetje pred belopoltnimi sovražniki.

Vročega dne meseca julija sta se nekje v tem gozdu čula glasova dveh mož, ki sta bila izgrešila pot in sta klicala drug drugega, da bi jo zopet našla. Naposled eden veselo zavriska in precej nato stopi iz močvirnatega kraja na jaso, katero je bil morda napravil vihar ali pa ogenj.

„Tukaj se vsaj zopet lahko diha“, pravi mož in še zakliče: „Strelec, hurá, tukaj je zopet dan, in tamkaj je jezero.“

Nato se prikaže še drug mož, si hitro popravi obleko in stopa proti tovarišu.

„Ali poznate ta kraj?“ ga nagovori, „ali pa ste zavriskali samo zato, ker je tu nekaj solnca?“

„Oboje, ljubček. Ta kraj poznam. Če niso lani poleti lovci bivali tukaj, naj mi nikar ne bo ime Hurry Harry. Tam so še veli grmiči njih šotora, in tukaj je studenec. Toda lačen sem že, solnce kaže, da je poldne.“

Težko bi človek našel krepkejšega moža, kakor je bil Hurry Harry ali pravzaprav Henry March, kakor mu je bilo ime. Tisti priimek je dobil od tega, ker je bil precej nagel v vsem ravnanju. Vendar je bilo njegovo lice dobrosrčno, najsi je bil sicer nekamo robot.

Strelec ni bil nič manjši od njega in nič manj krepak. Na prikupnem licu se mu je čitala krepka volja in odkritosrčnost. Imel je nekaj nad dvajset let, njegov spremljevalec morda kakih šest let več. Oba sta bila oblečena v jelenje kože. Ali dočim je bila oprava starejšega lovca nekoliko zanemarjena, je bilo na mlajšem vse ličnejše in lepše. Puška je bila lepo svetla, ročnik njegovega noža lepo zrezljan, njegov rog za smodnik odičen s podobami in njegova torba okrašena s temnimi progami iz usnja.

„Zdaj pa le jejte, Strelec“, de Harry, „pa se ob tem-le jelenu pokažite za moža, kakršnega ste se že pokazali s puško.“

„To ni kaj posebnega, ubiti ubogo žival“, odgovori oni. „Ne zaradi hrabrosti, ampak zaradi bistrih oči in hitrih nog so mi Delavarci vzdeli ime Strelec.“

„Ker ne vedo, kaj je hrabrost“, de Harry zaničljivo. „Sicer bi jih ne bili Mingi, tista sodrga, naredili za ženske.“

„Mingi so ležniki, da jih ni večjih“, odgovori Strelec. „Deset let sem prebil med Delavarci, pa vem, da so junaki.“

„No, že prav. Pa povejte, ali bi vam tudi šlo častno ime, če bi streljali sovražnike?“

„Ko sem bil pri Delavarcih, ni bilo nič bojev“, odgovori oni na pol užaljen, na pol ponosen. „Sicer pa ne streljam ljudi.“

„Kaj pa je zato, ako človek ustrelí capinskega Indijanca? Bežite! Kdo bi še občeval z vami, če streljate vse žive dni samo štirinoge živali!“

„Skoro bodeva na onem koncu svoje poti. Zvečer se že lahko ločiva, ako vam je prav. Prijatelju, ki me pričakuje, se ne zdi sramotno občevati s človekom, ki ni umoril še nikogar.“

„Rad bi vedel, kaj iztika tisti potuhnjeni Delavarec v tem kraju“, zagodrnja Harry. „Kje vas pričakuje?“

„Ob majhni, obrasli skali spodaj pri jezeru, kjer so Indijanci po navadi sklepali pogodbe in zakopavali bojno sekiro. V mirnem času imajo Mingi in Mohikanci ta kraj za skupno posest.“

„Kaj pa še!“ se zasmije Harry. „Kaj neki bi dejal Tom Hutter, ki ima jezero že petnajst let v oblasti.“

„Ta Tom mora biti poseben človek. Ali ga poznate?“

„Pravijo, da je bil prej morski razbojnik. Prišel je baje v gozdove, da bi v miru užival svoj plen.“

„Da bi v miru užival svoj plen?“ odgovori mladi mož.

„Zakaj ne? Jako mirno ga uživa s hčerama!“

„Ali nima žene?“

„Umrla mu je pred dvema letoma. Pokopal jo je v jezeru, kakor imajo navado mornarji. Če je bila taka, kakršni sta hčeri Judita in Ketty, je morala biti dobra žena.“

„Ime ‚Judita‘ sem čul že med Delavarci. Rajši pa jo zaradi lepih oči imenujejo Srnje oko. Za drugo hčer pa nisem vedel.“

„Čudna, dobra deklica je, samo nekoliko slaboumna.“

Take ljudi čuva Bog posebno“, reče Strelec nekamo slovesno. „Indijanci jih čislajo, ker v njih ne biva zli duh. — Toda mislim, da je čas odriniti, da prideva še pred nočjo k Hutterju.“

Harry prikima. Moža vtakneta jedilne ostanke v vrečo, vzameta orožje ter se odpravita na pot. Ko sta že hodila nekoliko milj, se Harry ustavi in pazno ogleduje podrtá drevesa, ležeča na tleh.

„Tukaj je tisti kraj“, pravi tovarišu. „Tukaj je bukev poleg jelke nedaleč od treh smrek, tam breza z odkrhnjenim vrhom. Toda skale ni in odlomljenih vej —“

„Priatelj, menda bolje lovite bobre, nego se spoznavate na sled! Jaz pa vidim, kaj iščete. Glejte, tam — v isti črti s črnim hrastom — je zakrivljeno drevesce; človeška roka ga je potegnila navzgor do lipe poleg njega.“

„In to sem bil jaz!“ vzklikne Harry. „Pa imate res že dokaj bistro oko za gozde!“

„Kaj jaz, ampak Tamenund! Star je že kakor zemlja, a njegovim očem ne uide nič. Prav tako ne Chingachgooku.“

„Kdo pa je ta Chingachgook, o katerem vedno govorite?“ vpraša Harry, stopaje proti drevescu. „Pač le Indijanec, od katerega ni, da bi človek pričakoval kaj prida.“

„Izboren človek je. In najsi je oslabelega plemena, vendar je človeku dobro pri srcu, kadar sedi pozimi v njegovi koči in posluša, kaj pripoveduje o slavnih nekdanjih Mohikancih.“

„Prijatelj Natanael“, odgovori Harry, „lahkoverni ste, kakor sploh mladi ljudje. Ti rdečkožci so zgolj bahači.“

„Kaj še! — Toda tukaj je kraj, ki ga iščete!“ Rekši pokaže Strelec na podrto deblo velikanske lipe.

„Ej, to je drevo, ki ga potrebujeva“, pravi Harry vesel. „Pomagajte mi, in čez pol ure bova na vodi.“

Nemudoma odpravita nekaj kosov debele skorje, ki se je bila olupila z drevesa, kakor je bilo vsaj videti, in potegneta iz drevesa čolnič. Težak je bil, a Harry si ga je takoj zadel na rame. Mlajši tovariš je spotoma upogibal vejevje, in tako sta kaj skoro došla do jezera, dolgega kake tri milje. Na njega zapadnem koncu se je vzdigoval ostro zaokrožen hrib stožkovite oblike s strmim pobočjem na vzhodni strani.

„To je krasno!“ vzklikne Strelec presenečen. „Tukaj stanujejo le dobri ljudje.“

„Kaj bi se čudili“, odgovori Harry, spuščaje čolnič v vodo. „Stopite z mano v



čolnič, in čez četrť ure že priveslava tja do trdnjave podgan pižmaric, kakor stari Hutter imenuje svoje domovanje.“

Strelec prime za veslo in krepko po-žene čolnič od brega. Kakor ptica je plula lahka ladjica po mirni vodi tja proti čudnemu bivališču. Strelec pa se skoro zopet zagleda v gorato okolico. „To je pogled, ki ogreva človeka!“ je dejal.

„Seveda, živeli ste vedno le med Delavarci, in tam ni nič jezer.“

Skoro sta prišla blizu Hutterjeve hiše; videla sta, da ni nikogar doma.

Nehala sta veslati, in Strelec si je utegnil do dobra ogledati čudezno hišo, stoječo četrť milje od brega na močnih koleh v vodi. Moža prislonita k pristanišču, zbitemu iz desak, privežeta tam čolnič in stopita skozi odprta vrata v stavbo. Bil je to precej velik prostor, ki je imel različne predele. Oprava po njih je bila kaj preprosta, celo sirova; kuhinjskega orodja ni bilo dosti, a povsod je bilo vse v lepem redu in jako snažno. Ura, nekatere mize in nekateri stoli pa so očitó prihajali iz boljše hiše.

„Dejal bi, da poiščeva starca v njegovem skrivališču“, de Harry, ko sta že precej časa ogledovala razne stvari.

„Ali se mu je treba skrivati?“

„Nikar ne zabite Mingov in drugih francoskih divjakov! Če bi mogli skrivaj do njega, bi ga precej ubili. To je svojat kakor sploh vsi divjaki.“

Vrneta se k čolnu. Strelec bi bil rad ugovarjal zadnji opombi tovariševi, toda paziti je bilo treba na bregove, proti katerim sta veslala. Harry se je oziral na vse strani, da bi kje zapazil Hutterjevo ladjo, ali nikjer je ni bilo videti.

Dospevši skoro miljo daleč k južnemu koncu jezerskemu, Harry zdajci prestane veslati. „Bržkone je odplul stari čudak po reki“, pravi tovarišu, ko si zopet pazno ogleda vse vzhodno obrežje.

„Po reki? Kje je reka?“

„Izliva ne vidite iz jezera, ker je pod strmimi pečmi in ker ga zakriva visoko drevje. Če ni starega Toma v Podganji luknji, je moral odpluti po reki.“

„Kaj je Podganja luknja?“

„Plitev zaliv, kjer je dosti pižmaric. Veslajva tja.“

Skoro dospeta do plitvine. Ali Tomove ladje ni bilo nikjer. Zdajci se začuje iz gošče nekaj, kakor bi bil kdo stopil na trhlo vejo. Veslača takoj primeta za puški.

„Moška stopinja je bila“, šepne Harry.

„Ne, prerahla je bila zato“, odgovori Strelec. Precej nato stopi iz gošče krasen damjek in zavije proti jezeru, da bi si ugasil žejo. Harryja obide lovska strast. Preden mu more tovariš zabraniti, že položi puško na rame in ustrelj. Čudovito jekne strel od nasprotnih skal. Jelen pa je ravno stresel z glavo, ko je počila puška, in šele, ko je odmevalo od vseh strani, se je splašil. Neutegoma plane v vodo, da bi preplaval jezero. Harry zavriskne in prime za veslo, da bi preganjal svoj plen, ali Strelec se mu odločno upre.

„Neoprezno je bilo, da ste streljali, dokler ne veva, ali ni kje sovražnika blizu. In čemu tudi streljate, ko imava divjačine dovolj.“

Harry je bil sicer nejevoljen, vendar se je udal tovarišu. Prijel je zopet za veslo in dejal: „Le hitro veslajva, da zalotiva Toma, dokler je še dan.“

Veslala sta proti jugovzhodni strani. Sredi pota sta videla, kako je jelen bredel proti bregu in izginil v gozdu.

„Žival se veseli, da je ušla smrti. Vas bi moralo tudi veseliti, da se je otela, ker vaša roka ni dovolj gotova.“

„Ni dovolj gotova!“ zakriči Harry ljuto. „Kakor bi samo vi streljali prav! Rad bi vas videl kdaj tam-le za smreko, za drugo smreko pa poslikanega Minga, kako bi se borila za življenje! Tedaj šele bi preizkusili oko, roko in živce.“

„Rad verjamem, da ne bi tako gotovo in lahko streljal na človeka kakor na divjačino.“

„Mislite li, da je Indijanec prav toliko vreden kolikor belokožec?“

„Vsi ljudje imajo dušo, in Bog jih ne sodi po koži, nego po dejanjih“, odgovori Strelec resno.

„Govorite pač kakor misijonar. To ni nič zame.“ Harry umolkne, sosebnost zato, ker se je čolnič že bližal jugovzhodni oblini jezera.

„Tukaj je reka“, reče potem. „Sredi grmovja je bolj podobna zasedi kakor izlivu velikega jezera.“

Res je bilo tako. Visoka bregova sta odstopala za kakih petdeset metrov, toda širok zemeljski jezik, na zapadu porasel z velikanskimi smrekami, se je raztezal tako daleč, da je bila reka za polovico ožja. Zgoraj v gozdu ni bilo videti z jezera nikjer izliva,

ker so veje popolnoma zastirale odprtino, da je solnce le težko prodiralo do vode.

Priveslala sta naposled do ozke, pa hitre reke in bila pod listnato streho, ki so jo nosila debela prastarih dreves.

„To je res prirodna zaseda“, šepne Harry. „Veslajva še nekoliko; starec je brez dvojbe tukaj.“

Črez nekaj časa prime Harry za grm in tako ustavi čolnič. Nehotoma položi Strelec roko na puško.

„Glejte ga tam starega Toma s samostrinami“, šepne Harry nasmehoma in pokaže na moža, stoječega le nekoliko korakov dalje v vodi. „Do kolen stoji v blatu in gleda, kje bi dobil kaj vade. Ladja njegova mora biti kje blizu, zakaj Judita ne hodi rada v takšno blato. Stari oče dela zanjo, dekle se pa bržkone ogleduje kje v vodnem zrcalu.“

„Kaj bi govorili tako! Prepričan sem, da kje kaj dela za očeta.“

„To je vendar enkrat poštena beseda!“ se zdajci zasliši ženski glas blizu čolniča. „Vi, mojster Harry, seveda ne poznate takega govorjenja; veseli me pa, da ste prišli v dobri družini.“

Tako je dejala lepa, mlada deklica, katere doslej nista bila zapazila. Bila je na ladji, kaj spretno skriti v gošči. Nevede sta se jej bila približala veslača, in Juditi je bilo treba samo odmekniti listje z okna, da je lahko govorila ž njima.

Hutterjeva ladja ni bila nič drugega kakor splav, sredi katerega je bil postavil nekakšno kočo, razdeljeno na dve izbici. Harry je precej skočil na splav in se kaj skoro živo menil z Judito, Strelec pa si najprej ogledal, kako močno je to domovanje, prekoračil potem obe sobi in stopil na nasprotni konec, kjer je bila Ketty, sestra Juditina. Šivala je.

Strelec povesi puško in jo spoštljivo pozdravi. Deklica ga vprašaje pogleda. „Kdo ste?“ vpraša rahlo.

„Ime mi je Natanael Bumpo“, prijatelji pa mi pravijo Natty ali Strelec.“

„Drugo ime je lepše: Natty se sliši skoro tako kakor Ketty. Ali ste že videli očeta?“

Preden jej utegne mladi mož odgovoriti, se začuje glas starčev, pozdravljajoč Harryja Marcha. Strelec stopi k Tomu.

„Pozdravljeni, mladi mož“, de starec z raskavim, toda prijaznim glasom. „V teh časih je vsak prijatelj dobro došel. Zakaj pred ne-

katerimi dnevi sem čul, da so se vneli prepiri med naseljenci in Indijanci. Veste li, da imam braniti tri skalpe, da pa imam le dvoje rok?“

„Tedaj prihajava ravno o pravem času“, odgovori Harry. „Kaj pravite, Strelec? Ali naj se vpiševa kot branilca obeh deklet?“

„Ne bil bi belokožec, ako bi odklonil tako prošnjo“, reče Strelec. „Sicer pa nisem čul ničesar o prepiru.“

„Pa je vendarle tako, in tudi sem zalotil znamenja, da so rdečkožci tukaj. Šele včeraj sem ob reki nizdol zasledil indijansko stopinjo in tudi našel obnošen mokasin, ki ga je bil zavrgel lastnik.“

„Indijanec na vojnih potih ne stori kaj takega“, reče Harry.

„Ali imate še mokasin?“ vpraša Strelec.

„Tukaj je“, de Judita in takoj prinese črevelj.

„To ni delavarsko delo“, pravi Strelec, ko ga je skrbno ogledal. „Zdi se mi, da nosijo take mokasine Indijanci, stanujoči na severu.“

„Tedaj je črevelj sovražnikov! Kar nič se ne mudimo tukaj; preden mine ura, bo noč, in ako so sovražniki blizu, nas bržkone napadejo ponoči.“

Ladjo spraviti iz skrivališča in na jezero, ni bila lahka reč. Vendar so se možje neutegoma lotili tega dela, ko je starec izustil, da bi se nikakor ne ubranili sovražnikov, ako bi prijeli ladjo izza drevja. Z vrvjo so kaj hitro premeknili ladjo, in potem jo je polagoma gnala voda proti jezeru. Solnce je že zahajalo, ko so naposled ugledali izliv.

„Hvala Bogu!“ vzklikne Harry, „tukaj vsaj utegnemo zapaziti sovražnika!“

„Slabo poznate Minge; ob izlivu bo treba paziti na vse strani“, reče starec.

Ladja je plavala ravno tam, kjer je bila reka najožja. Zdajci ugleda Strelec, postavljen za stražo, prizor, ki ga je pač lahko iznenadil. Bilo je tam drevo, oblo sklonjeno nad vodo, in na njem je stalo šest Indijancev. Drugih šest pa je bilo pripravljenih iti za njimi, kadar bi bilo kaj prostora. Jasno je bilo, da bi z drevesa skočili ladji na streho, kadar bi se peljala mimo njih. Vsi so bili poslikani.

„Pritegnita vrv!“ zakliče Strelec na ves glas. Hutter in March sta tudi že ugledala sovražnike. Na vso moč pritegneta vrv, da bi ušli nevarnosti. Indijanci zatulijo od jeze, nato pa pohite dalje po drevesu in skočijo



na plen. Ali vsi razen enega so izgrešili ladjo in skočili v vodo. Oni pa, ki se je bil pognal na ladjo, je obležal na nje zadnjem koncu, ker je bil padel prenerodno. Zdajci plane Judita iz kajute in ga pahne v vodo. Strelec jo nato komaj srečno pritira nazaj do kajute, ko že udari več krogel ob lesene stene. Ker pa divjaki niso mogli več naskočiti ladje, jim je ušla na jezero.

„Zdaj nam ne morejo lahko do živega“, povzame Hutter, „zakaj čolničev, ki jih skrivam na bregu, ne dobe tako hitro v pest.“

„Nič jim ne zaupajte preveč“, odgovori Harry. „Vsak čas moramo biti pripravljeni na nov naval.“

Hutter se je molče oziral po jezeru in gozdu. „Judita naj nam skuha kaj za večerjo; v tem pa se pogovorimo še nekaj posebnega.“

„Mislim, da se lahko zanašam na vaju“, je nadaljeval Hutter, ko je bila deklica odšla. „Ti rdeči vrage so mi že storili toliko gorja, da se jih moram res za vselej iznebiti. Naskočiti jih moramo sami; visoke cene so določene na skalpe, in ker se dá indijanska koža prav tako lahko potegniti z glave kakor belčeva —“

„Res je tako“, pravi Harry. „Kaj pa mislite vi, Natanael?“

„Braniti vas hočem do zadnjega diha, ampak tržil ne bodem s skalpi. Če hočeta, pojdita sama ponje, dekleti pa prepustita mojemu varstvu.“

„Tako govori pravi mož!“ se oglasi Judita iz kajute.

„Molči, dekle, dokler te ne vprašam!“ zakliče starec in dostavi: „Zmenimo se še po večerji.“

Nedolgo nato dospo do hiše. Hutter prepove zažgati luč, da ne bi jih izdala so-vražnikom. Nato odidejo vsi trije v spodnji del, da bi bili sami brez deklet. Doli pred-laga Hutter gostoma, naj bi spravili čolniča, skrita ob bregu, v hišo, in takoj se sklenejo odpeljati z večjim čolnom, ki je bil privezan ob hiši.

Brez posebnih težav so našli potem oba čolniča. Prvega so takoj spustili, da ga je južni veter gnal gor po jezeru; ko so pa oteli drugega, se jim ni več kaj mudilo od brega. Hutter se je hotel še prepričati, ali je tudi v zalivu vse varno, in tako so se vsi trije napotili tja. Toliko pa da pridejo na kraj, kjer se je videl ves zaliv, se zdajci ustavijo. Nedaleč od njih je še tlel ogenj; to je bil dokaz, da so bili Indijanci tamkaj.

„To ni bojno taborišče“, šepne starec Harryju, „a mislim, da spi tukaj dovolj plena in da si utegneva prislužiti lepe denarce za skalpe. Ampak mladiča pošljiva nazaj k čolnoma, zakaj z nazori, kakršnih je, bi nama več škodoval nego koristil.“

„Saj res“, odgovori Harry, „Strelec, pojdite k čolnoma, zaveslajte z manjšim na jezero in ga izpuscite, potem pa naju z večjim počakajte tam ob zemskem jeziku zunaj grmovja. Če bi vas potrebovala, bom zakričal kakor sova. Če zaslišite puške, lahko odidete z nama in poskusite, ali ste prav tak korenjak proti divjakom. kakršen ste proti divjačini.“

„Če hočeta slušati moj nasvet, ne hodita nikamor.“

„Pa ga nečeva slušati“, odgovori Harry osorno. „Le zaveslajte na jezero, pa dosti.“

Mladi mož je le nerad izvršil ta ukaz, ali udal se je, videč, da ne izda nobeden ugovor. Poldrugo uro je nato že čakal na določenem kraju, kar začuje glas, ki ga močno vznemiri: sovji krik z nasprotnega konca jezera. Sam ni vedel, ali bi šel za njim, in umel ni, zakaj bi bila šla tovariša na tisti kraj. Krik pa se je ponovil. Zato hitro prime za veslo in se odpravi tja, odkoder se je bil začul glas. Skoro

nato zasliši, kako pokajo veje pod težkimi koraki moža, hitečega proti jezeru. Pet ali šest pušk počí, zajedno se začujejo nekateri vriščeči klici, kakršni se izvijajo tudi najpogumnejšemu človeku, če ga zaloti nepričakovana nevarnost, in potem se zasliši lomast v grmovju, kakor bi se bili sprijeli možje v boju. Zdajci pravi Harryjev glas: „Gladki vrag, namazal se je z oljem, da ga ne morem prijeti, ná to-le za svojo zvijačo!“

Teško truplo pade na tla. Zopet se prične beg in preganjanje. Strelec vidi, kako nekdo hiti po višini in šine v vodo. Nemudoma zavesla h kraju, da otme svoja tovariša. Ni pa še došel k bregu, ko Harry srdito zakolne. Sovražniki so ga podrli na tla. Na pol zadušén, zakriči kakor sova, pa tako, da bi se mu bilo smejati v drugačnem razmerju. Oni, ki je planil v vodo, se obrne, da bi mu pomagal. Ali zdajci ga kakih šest novih preganjalcev podere na tla.

„Ostanite od brega“, se začuje glas Hutterjev, „kakih dvajset rdečekožcev je proti nama. Branite moji hčeri, in Bog pomagaj vam in nama.“

Strelec spozna, da ne more pomagati tovarišema. „Umirite se, Hutter!“ zakliče starcu, „storil bom, kar morem.“

„Držite se v hiši samo teden dni, potem se lahko zanesete na pomoč iz bližnjih naselbin.“

Eden izmed divjakov ga krepko udari v lice. Izvestno je dovolj razumel angleščine; da je vedel, kaj pravi Hutter. Precej nato se vsi izgube v gozdu. Strelec je bil kakor omamljen. Toda otrese se onemoglosti in odvesla proti sredini jezera. Črez kake četrtilje zasledi prej izpuščeni čoln in ga priveže na svojega. Sklenil je, da se ne vrne pred solničnim vzhodom v hišo. Potem leže v čolnič, da bi zaspal. Toda dolgo, dolgo ni mogel zatisniti oči.

---

„Vsak naj obdrži svoje. Ta čolnica sta delo belega moža — pojdem v ležišče in povem glavarju, da nisem našel nič čolna.“

Rekši mirno odide proti gozdu. Strelec pa se oprezno odpravi k bregu in pahne čolna od kraja. Zdajci pa ga hitro in gotovo oko uveri o veliki nevarnosti. Črno, uporno oko divjakovo ga je zasledovalo skozi majhno odprtino v grmovju; njegova puška je bila že namerjena nanj. Kakor bi trenil, napne Strelec petelina, pomeri in sproži prav tedaj, ko se začuje strel sovražnikov. Jeknilo je od gorá samo enkrat.

Strelec povesi puško, pa jo zopet dvigne, ko začuje vriščeči krik divjaka, planivšega s sekiro proti njemu. Kakih štirideset korakov od njega, vrže divjak sekiro nanj, toda tako negotovo, da pade orožje poleg njega na tla. Isti hip se opoteče Mingo in se zgrudi na zemljo.

„Saj sem vedel“! vzklikne Strelec in zopet nabije puško. „Pol sekunde sem bil prehiter zanj. Rdečkožec je pač vsak neroden za smodnik in svinec, celo Chingachgook ne zadeva s puško tako gotovo kakor belec.“

Prvič je videl, da je padel človek od njegove puške, in kes ga je obšel. Indijanec je bil zadet, pa ne še mrtev. Strelec se mu

približa. Divjak je bržkone pričakoval, da mu sname kožo z glave.

„Ne“, pravi Strelec, „skalpiral te ne bom. Samo puško ti vzamem, potem pa bomo videli, kaj se dá storiti s teboj.“

Nato odnese svojo in divjakovo puško v čoln in se vrne k Indijancu. Zasmeh in zahvala, oboje se je čitalo z divjakovega obraza. „Dajte ubogemu Indijancu vode!“ zajeca nesrečnik.

Strelec ga vzdigne in odnese k jezeru, kjer mu ugasi žejo. Nato pravi: „Sedaj pojdeš na nebeška lovišča, če si bil pošten mož. Če ti je prav, ti odpuščam naklepe zoper moje življenje. Jezen nisem nate, ko umiraš.“

„Prav“, reče Indijanec, „mlada glava, tudi mlado srce; staro srce trdo, nima solz.“

Poda mu roko. „Kako je ime mojemu bratu?“

„Strelec mi pravijo.“

„Slabo ime za vojščaka, dobro za dečka.“

Ranjenec se vzravna in pokaže mlademu možu na prsi. „Oko gotovo, roka gotova — kmalu velik vojščak — ne Strelec — Sokolje oko — Sokolje oko!“

Nato se mu povesi glava nazaj na pesek. Bil je mrtev. Mlademu možu je bilo žal ustreljenega divjaka, ali dejal si je tudi, da

je sam zakrivil svojo smrt. Dvigne mrliča, tako da je sedel, naslonjen ob majhno skalo. Ravno hoče oditi, ko nastopi drug Indijanec, izvestno oglednik. Divjak ljuto zakriči, in takoj se mu odzove mnogo glasov od vseh strani. Strelec hipoma spozna veliko nevarnost in plane v veliki čoln. Posreči se mu, da otme tudi manjši brod, ki ga je bila voda že nekoliko odnesla s kraja. Toliko da odvesla za streljaj daleč, se prikažejo divjaki iz skrivališča v gozdu. Srdito kričanje se zasliši, ko ugledajo mrtvega tovariša. Nato pa precej zavrisnejo od veselja, ko se prepričajo, da mrliču koža ni posneta z glave, zakaj Indijanec je popolnoma premagan šele tedaj, če nima skalpa. Pregarjali pa niso veslača, vedoč, da bi bilo brez uspeha.

Ko dospe Strelec do tretjega čolniča, zapazi v njem na tleh Indijanca. Vesla sicer ni imel, toda z roko ga je počasi poganjal proti bregu. Videč, da divjak nima orožja, se pripelje Strelec tikoma do njega in mu ukaže, naj zapusti čolnič. Indijanec se preplaši in šine v vodo. Strelec pa naposled srečno privesla do hiše na koleh.

Judita in Ketty sta ga že čakali močno v skrbeh.

„Kje je oče?“ vpraša Judita.



Strelec jima pove, kaj se je bilo zgodilo. Judita ga je poslušala jako pobita, Ketty pa je molčala.

„Zvečer nas bodo Mingi bržkone napadli“, de naposled mladi mož, „zato pa bode vsekakor treba oditi še po Chingachgooka na skalino.“

„Kdo je to?“

„Po rodu je Mohikanec in se drži Delavarcev; oče mu je bil najuglednejši glavar svojega plemena. Prijatelja sva si že dolgo. Obljubil sem mu, da mu pomagam dobiti ugrabljeno nevesto Watawah, katero je nekov Briarthorn otel k Mingom.“

Judita je bila takoj pripravljena storiti vse, kar bi bilo treba, da bi se sešli s Chingachgookom; Ketty pa je bila molčeča in zamišljena ter se ni udeleževala njiju pogovorov.

Strelec se je hotel z ladjo prepeljati do skale. Zato je bilo treba najprej zavarovati hišo, kolikor se je dalo. Spravil je oba čolnīča, zadelal vse duri od znotraj, in nato so vsi trije skozi zaklopna vratca stopili v tretji čoln ter ž njim priveslali do ladje.

Do skale je bilo vsaj dve milje daleč. Preden je solnce zašlo, je Strelec, jako

oprezno veslaje semintja po jezeru, dospel do tja, kjer so bili divjaki zalotili Hutterja in Harryja.

Dospevši dvajset do petindvajset metrov k skali, ustavijo splav in se zasidrajo. Strelec sam je držal vrv s sidrom, Judita pa je skozi okence ogledovala breg. Solnce se je bilo že skrilo za drevesa; dolge sence so padale po jezeru. Že je mladi mož dvojil, ali pride njegov indijanski prijatelj, dasi je dobro poznal njegovo natančnost, ko zdajci zakliče Judita:

„Tam-le je stopil Indijanec na skalo; oborožen je in ves poslikan.“

„Kako nosi Sokolje pero?“ vpraša Strelec nestrpno in popusti vrv, da bi priplavala ladja bliže k skali. „Ali ga ima nad ušesom ali na skalpovem kodru?“

„Nad levim ušesom. Nasmihla se tudi in miga. Sedaj je zaklical besedo Mohikanec.“

„Hvala Bogu, Velika kača je!“ vzklikne Strelec vesel in spusti vrv, da se brod dotakne brega. Precej nato stopi Indijanec na ladjo, izrekši samo besedo „Hugh!“ Nista pa s Strelcem še izpregovorila treh besed, ko se je začulo ljuto kričanje kakih dvajset divjakov, ki so poskakali z nabrežnih dreves. Judita in Ketty zakričita na ves glas.

„Za Boga, nategnite vrv!“ vzklikne Judita in hitro zapre duri. „Divjaki bredejo po vodi k nam!“

Novega opomina ni bilo treba. Strelec in njegov indijanski prijatelj na vso moč potegneta za vrv, tako da se ladja takoj pomakne od kraja in da sovražniki ne morejo več nanjo. Bredli so sicer še nekaj časa po vodi; ko pa jim je prihajala pregloboka, so se vrnili, kričaje od jeze.

Šele, ko je bila ladja že precej daleč na jezeru, sta se pozdravila moža. Potem pravi Strelec: „To sta Judita in Ketty, to pa je mohikanski glavar Chingachgook, kar pomeni toliko kolikor Velika kača. Imenujejo ga tako zaradi njegove razsodnosti in zvitosti.“

Prijazni pozdrav obeh deklet je vzprejel Indijanec kakor se spodobi glavarju. Nato sta odšli v kajuto pripravljat večerjo, moža pa sta stopila ladji na ospredje. Indijanec je poročal prijatelju, kako je bil potoval z doma v dolino susquehannsko. Tam je bil pozvedel, da je njegova nevesta pri Irokezih. Blizu jezera je bil potem zapazil ladjo, o kateri se mu je precej zazdelo, da bi ga utegnila združiti s prijateljem.

„Ali ste videli pri Mingih dva ujeta bela moža?“ ga naposled vpraša Strelec.

„Videl; starega moža in mladega vojščaka. — Trhlo jelko in močno smreko.“

„Ali sta bila zvezana?“

„Mingov je toliko, da jim tega ni treba. Nekateri ju čuvajo, nekateri spe, nekateri hodijo na lov. Belokožca sta jim danes brata, jutri jima vzemo skalp.“

Strelec pove to novico deklicama.

„Odkupiti ju morava“, pravi Judita. „Marsikaj imamo, kar miče divjake. Če treba, odpremo veliko skrinjo, kjer je dosti reči za glavarje.“

„Če divjaki izpuste očeta, jim damo najboljše reči“, pristavi Ketty rahlo in nedolžno, kakor jej je bila navada.

„Mogoče bi bilo“, reče Strelec. „Toda povejte, Kača, koliko žensk je v taborišču?“

„Šest“, odgovori Chingachgook, „razen ene, o kateri veste.“

„Ali ste jo videli?“

„Ne, ampak čul sem njen smeh, in zvenel mi je na uho kakor žvrgolenje stržkovo. Toda, je li moj prijatelj že dolgo ob tem jezeru?“

„Šele od včeraj opoldne. Doživel pa sem že dosti. Boril sem se tudi s sovražnikom.“

„In si pridobil skalp?“ vpraša Indijanec s pomenljivim pogledom. „Strelec ima bistro oko.“

„Ne zabite, da sem belokožec. Toda Mingo je res padel.“ Nato mu pove vse, kar se je bilo prigodilo. Ladja je v tem plavala čimdalje bolj od brega, in mračilo se je. Moža sta sedla k Juditi, da bi se pomenila, kako bi bilo moči oteti prijatelja.

„Ali nič ne slišite, Strelec?“ vpraša zdajci deklica. „Zdelo se mi je, kakor bi bila zašumela voda blizu nas.“

„Res“, odgovori mladi mož in se skloni. „To je, kakor bi kdo veslal prav oprezno.“

Mohikanec pogleda z ostrimi očmi v nočno temo in zašepeče potem: „Tam čoln.“

„Kakor resnično je Bog v nebesih“, šepne Strelec, „nekdo stoji v njem. — Stoj, sicer ustrelim!“ zakliče potem in vzdigne puško.

„Ali hočete umoriti ubogo dekle?“ odgovori mil, drhteč ženski glas. „Grem pomagat očetu!“

„Ketty!“ vzklikneta Strelec in Judita obenem. Prvi skoči takoj tja, kjer je bil privezal čolnič. Ni ga bilo. Precej je razumel vso stvar. Nič ni pomagalo prositi in groziti; slaboumna deklica se ni hotela vrniti, in preganjati je tudi niso mogli, ker niso videli, kam vesla.

„To je kaj neumna reč“, pravi Strelec nejevoljen. „Storili jej Mingi sicer ne bodo nič, ampak čolnič bodo dobili, in to bi bilo sitno za nas.“

Prepričan, da bi se bilo najbolje vrniti, krene Strelec proti hiši. Ves čas je molčal, in to je kazalo dovolj, kako zelo je bil v skrbeh zaradi dekličinega odhoda.

V tem se je Ketty oprezno bližala zapadnemu bregu in naposled pristavila morda uro daleč od rečnega izliva. Ker je dobro vedela, kako nevarno bi bilo, ako bi Irokezi zalotili čoln, ga je pehnila od kraja, da bi ga tok prignal k očetovi hiši. Kako dobro je računila, se je pokazalo kaj skoro, zakaj še preden je ladja dospela do hiše, jo je Strelec prestregel in zopet privezal.

Stopivši na breg, se Ketty nemudoma napoti v gozd. Hodila je že dve uri. Pot jo je utrudila, in zato je nabrala nekaj listja, da bi prenočila. Skoraj nato je mirno zaspala in se vzbudila šele, ko se je že danilo. Preden je vstala, je nehote segla poleg sebe. Prijela je nekaj gorkega, in izvil se jej je vzklík: „Ljuba Judita!“ Zdajci pa zapazi mladega, rjavega medvedka, ki se je kaj smešno gugal na zadnjih nogah. Rada bi ga bila dobila in zato je stekla proti njemu. Toda iz glasnega

renčanja, prihajajočega iz bližine, se je prepričala, da je blizu nje stara medvedka. S plamenečimi očmi je žival gledala nanjo. Po sreči Ketty ni pobegnila, nego je pokleknila, seveda ne brez strahu, da opravi jutranjo molitev. Nato se napoti dalje ob jezeru. Ni bila malo začudena, videča, da gre medvedka z mladičem za njo. Tako je hodila skoro miljo daleč ter naposled prišla do potoka med strmimi skalami. Ondu se napije in si umije obraz.

Dalje gredočo, jo sreča indijanska deklica, ne dosti starejša od nje. Nagovori jo s prikupnim glasom: „Kam? Tam Indijanec — rdeči mož, tudi vojščak. — Dobri vojščak daleč —“

„Kako ti je ime?“ vpraša Ketty preprosto kakor dete. Indijanka jej je bila všeč.

„Wahtawah, nisem Minga — dobra Delavarka. To so prijatelji Yankeezov; Mingi zelo grozoviti.“

Deklici odideta na kraj, ki je bil varen prisluškovalcev. Tam sedeta na drevesno deblo, in Ketty pove tovarišici, čemu je prišla.

„Toda čemu je tvoj oče ponoči prišel v taborišče — mene zgrabil za lase in me hotel skalpirati?“

„Tebe?“ vzklikne Ketty prestrašena.

„Delavarski skalp toliko vreden kolikor mingovski. Pa Strellec je dejal, da to ni prav za belokožce.“

„Ali poznaš Strelca?“ vzklikne Ketty vesela. „Saj je na ladji pri Juditi in Veliki kači.“

„Ali poznaš Chingachgooka?“ vpraša deklica tudi vesela. „Pri vas je?“

„Sinoči je prišel. Pa bojim se, da ne bi šel prav tako po skalpe kakor oče in Harry.“

„Zakaj ne? Skalp čast za rdeče vojščake. Pa prišel bo tudi pome“, reče Wahtawah nasmehoma. „Wahtawah ujeta, in Mingi dolgih ušes.“

„Umejem, ker vem, da te hočeta Strellec in Velika kača oteti ujetništva.“

Indijanka jo začudena pogleda.

„Odkod veš?“ vpraša naglo.

„No, Strellec je tako pravil očetu.“

„Morda Chingachgook oprostí tudi očeta in Harryja. Pa prst na usta. Nihče ne otme prijateljev, če ne Velika kača.“

Ketty jej obljubi molčati in nato pozove novo prijateljico, naj gre ž njo k Mingom.

Taborišče je imelo kakih dvajset nizkih koč, raztresenih po gozdu. Ko se mu deklici približata, zapazi Ketty očeta. Sedel je na



tleh, naslonjen ob drevo. Harry je stal zamišljen poleg njega in rezljal kos lesa. Ketty nehote vzklikne, ali prijateljica jej migne, naj molči. Nato jo spremi k možema. Starec se ni kazal ne začudenega ne nemirnega, in tudi divjaki niso bili nemirni, najsi so se nekateri menili, čemu je pač prišla. „Ketty, to ni bilo prav, da si se upala semkaj“, pravi starec, v srcu ginjen.

„Povejte, oče, je li Bog dopustil vašo grozno namero glede skalpov?“

„Če te umiri moj odgovor, dete, ne. Prijel sem bil sicer to-le mlado stvarco poleg tebe, toda kričala je tako, da je vsa drhal prihrula name.“

„Hvala Bogu“, reče deklica, „sedaj lahko z mirno vestjo izpregovorim z Irokezi.“

Dočim se je Ketty razgovarjala z očetom in Harryjem, je odšla Wahtawah k nekaterim starejšim glavarjem. Ti jo vprašajo, čemu je prišla njena tovarišica. Da bi ustregla prijateljici, jim pove, da je uboga deklica, ki je slabe pameti, prišla pomagat očetu. Posledica tega poročila je bila taka, kakršno si je želela. Glavarji so nekamo spoštljivo zrli na deklico; slaboumnost jo je ščitila. Nato Indijanka odide, da bi prijateljici pripravila kosilce.

Ko se sedaj Ketty približa glavarjem, ti dokaj prijazno razstopijo krog in eden izmed njih pokliče delavarsko deklico, da bi jim tolmačila dekličine besede. Toliko da Wah-tawah sede poleg nje, jej ukaže star glavar, naj vpraša lepo, mlado deklico, kaj hoče med njimi.

Ketty prične odkritosrčno pripovedovati, kako je bil pregrešni deželni glavar razpisal nagrado za skalpe in kako je očeta in Harryja premotilo zlato. Te besede se niso vidno prijele poslušalcev. Izvestno se jim tak namen ni zdel kazniv, saj so ga vsi izvrševali sami. Ker pa nista bila nič opravila, je prav zato prosila Ketty, naj ju izpuste. „Ljubite sovražnike, blagoslavlajte tiste, ki vas kolnejo, storite dobro tistim, ki vas žalijo in preganjajo! Tako je zapisano v sveti knjigi, in ta je spisana za vse ljudi.“

Toda ta krščanski opomin se ni takisto nič prijel divjakov. Izvestno pa se niso hoteli pričkat z deklico, ampak so ukazali prignati oba jetnika. Vprašali so ju po Delavarki, ali sta prišla v taborišče po skalpe. Odkritosrčno sta priznala ta namen. Glavarji nato molče odidejo, deklici pa ostaneta pri jetnikih.

„Nečem te grajati, da si prišla“, pravi Hutter hčeri. „Imela si dober namen, toda

prepričala si se, da se rdečekožci ne menijo za propovedovanje. Ali ni ukrenil Strelec ničesar drugega, da bi naju otel?“

„Ne on ne Judita nista vedela, da sem odšla. Bojita se, da ne bi Indijanci naredili splava, s katerim bi se lotili hiše. Zato pa mislita več na to, kako bi se ubranila, nego na to, kako bi vaju otela.“

„Ne, Strelec ni tak“, vzklikne Wahtawah. „Ne misli nase, če je prijatelj v nevarnosti.“

„Kaj pa ukrepa, da bi naju otel?“

„Judita pravi, da bi odprla veliko skrinjo“, odgovori Ketty. „Misli, da kaj najde v njej za vajino rešitev.“

Nejevolja obide Hutterja ob tem poročilu. Kratko in malo prepove, da bi Judita odpirala skrinjo.

„Čemu ne?“ pravi Wahtawah. „Skalp vendar boljši nego stara skrinja.“

„Kaj govoriš ti!“ reče Hutter nejevoljen. „Ukreniti je treba kaj drugega. Kaj mislite, Harry? Ali se smemo zanašati na to-le deklico?“

„Wahtawah Delavarka, ne Irokeška!“ vzklikne deklica sočutno. „Jetniki si pomagajo — zdaj ne govorite več — hči ostani pri očetu, Wahtawah pride in pove, kaj storiti.“

Tiho izgovorivši te besede, odide od njih, kakor bi se kar čisto nič več ne menila zanje.

## Tretje poglavje.

---

Strelec, Chingachgook in Judita vso noč niso našli miru, zâkaj vedno so čakali, kdaj jih napadejo divjaki. Komaj je solnce izšlo, so bili že vsi trije na nogah.

Ko je imel Chingachgook posla s svojo gozdno opravo, je stopil Strelec k njemu v kajuto ter mu prinesel nekaj oblačil, da ne bi ga spoznali za Indijanca. Chingachgook se je nekoliko branil nove obleke; ko pa se je prepričal, da je potrebna, si je izmil svoje barve in se preoblekel.

Pri zajutrkû so se seveda zopet pogovarjali, kako bi oteli jetnika. Strelec je dejal, da si je zastonj belil glavo, Judita pa je mislila, da bi ju bilo vendar mogoče odkupiti.

„Če bi bilo to tudi res“, odgovori Strelec, „kaj pa naj damo Irokezom? Tukaj imamo sodček smodnika in puško; to pa ni nič za dva taka moža.“

„Ne zabite mojih oblačil, in mimo tega imamo to skrinjo —“

Strelec je zamišljen ogledoval skrinjo. „Tri ključanice ima“, je dejal, „ali imate ključ?“

„Nisem ga še videla, pa mislim, da ga že dobim. Kaj je v skrinji, ne vem, toda pomišljala se ne bodem odpreti, če morem očetu oteti življenje.“

Ključ se je hitro dobil, in Strelec je odprl skrinjo.

Najprej ugledajo nekaj moških oblačil iz dragocenega blaga, bogato okrašenih. Sosebno se začudijo škrlatni suknji z zlatim vezenjem, in Chingachgook kar vzklikne, tako mu je bila všeč.

„Ta suknja ni bila nikoli narejena za vašega očeta; predolga je. To bi bilo kaj za vas, Kača. Dajte, pokažite, kako se vam prilega.“

Všečno obleče Indijanec dragoceno suknjo. Nato se je ogledoval v majhnem zrcalu, in kar iz oči se mu je čitala želja, da bi se v tej suknji predstavil svoji nevesti.

„Le slecite se zopet, Kača“, pravi Strelec, „to bi bilo kaj za lorda, ne pa za gozdnega lovca.“

Položili so suknjo na stran in nadalje preiskovali skrinjo. Za moškimi oblačili so dobili tudi ženska. Krasno krilo iz brokata

je izvabilo Juditi vzklik veselja. Ni se mogla premagati: pohitela je v svojo spalnico in ga oblekla. Prilegalo se jej je, kakor bi bilo nalašč narejeno zanjo. Strelec jo je gledal ves zavzet ter dejal:

„Če bi šli takšni na breg in bi rekli divjakom, da ste kraljica, bi gotovo izpustili jetnika.“

„Predobro za Minge“, pravi Chingachgook, „wigwam preumazan.“

„Menda je res tako, Kača“, odgovori Strelec, Judita pa odide, da se preobleče. V skrinji sta bila dva lepa samokresa, vdelana s srebrom.

„Igrača“, de Chingachgook nasmehoma, prijemši za orožje.

„Kaj pa še“, odgovori Strelec; „to je orožje, ki umori vsakega velikana.“ Rekši vzame prijatelju orožje iz rok in odpre ponvico. Napolnjena je bila s smodnikom, ki pa ni bil od mokrote že več za rabo. Strelec vsuje novega smodnika nanjo in de Chingachgooku: „Zdaj pa pokažite, ali ste dober strelec.“

Nato stopi iz hiše in pogleda, kam bi streljal. „Odstopite nekoliko, Judita, samokres je že dolgo nabit, in to je nevarno.“

„Nemara bi bilo bolje potegniti naboj iz njega“, odgovori deklica.

„Tako bi se pa ne mogla prepričati, kdo je boljši strelec. Zdaj, Kača, pomerite na ono-le vodno lilijo.“

Indijanec pomeri in sproži. Niti približno ni zadel lilije.

„To ste dobro napravili, Kača — jezero ste prestrelili! Zdaj pa dajte, da poskusim jaz.“

Strelec pomeri in ustrelj. Zdajci pa se razpoči samokres, in njegovi kosci se razprše na vse strani. Judita vzklikne, obledi kakor smrt in zatrepeče po vsem telesu.

„Večni Bog, ranjena je!“ vzklikne Strelec in skoči k njej.

„Ne, ne, ranjena nisem“, zajeca Judita, „samo prestrašila sem se.“

„Hvala Bogu, da niste. Saj bi bila to velikanska nesreča.“

Nato so preiskovali skrinjo dalje. Najprej so dobili pripravo, kakršno imajo mornarji, kadar hočejo določiti solnčno višino.

„Človek bi dejal, da je bil stari Hutter kdaj zemljemerec“, opomni Strelec in položi pripravo drugam. Nato potegne iz vrečice šahovne figure. Vsi so se čudili prekrasnim slonokoščenim figuram. Skakači so bili vitezi na konju, stolpiči so stali na slonih, in celo kmetiči, oboroženi strelci, so bili zrezljani

kaj umetno. Chingachgook je bil tako vzradoščen, da je pozabil vso svojo indijansko dostojanstvenost. „Ona-le žival vam je menda všeč“, de Strelec, „pa je le malikova podoba.“

„Saj je vendar slon“, reče Judita. „Dobro ga poznam; imeli smo knjigo, v kateri je bila upodobljena ta žival poleg mnogo drugih.“

„Dobro za Irokeze“, opomni Chingachgook in le nerad izpusti stolpič, ki ga Strelec zopet vtakne v vrečo. „Slon bi podkupil vse pleme — skoro tudi Delavarce!“

„Kajpada bi jih“, odgovori Strelec, „ampak bel mož ne sme razširjati zmot, ki provzročajo zlo.“

„Ampak saj to niso malikovalske podobe“, odgovori Judita odločno. „To je igra, kakršno sem videla, da jo igrajo častniki v garniziji. Še nekaj pripada semkaj, in tisto bo bržkone tudi v skrinji.“

Res je bilo tako. Našli so jako lepo šahovno desko, vloženo z ebenovino in slonovo kostjo, in šele nato so Strelca minili pomisleki in dovolil je, da se divjakom oba slona ponudita za odkupniño. Vse drugo, kar so bili vzeli iz skrinje, so zopet položili vanjo; nekaj zavojev, ležečih na dnu, pa še pogledali niso.



Vsi vtopljeni v svoje delo, niso dosti pazili okolo sebe. Zato pa so bili na vso moč osupli, ko so začuli zunaj lahke stopinje in se je precej nato pokazala človeška senca ob vratih. Zdajci že vstopi Ketty, ob vratih pa postoji indijanski deček, kakih šestnajst let star. Strelec ne izgubi niti za trenutek samozavesti. Takoj potisne dečaka od vrat, zakliče Chingachgooku v delavarskem jeziku, naj se skrije, in stopi iz hiše, da bi se prepričal, kolika je nevarnost. Toda ugledal ni nič posebnega. Prišel ni bil nihče drug nego Ketty in mladi Indijanec, in sicer sta se bila pripeljala na splavu, narejenem iz dveh zvezanih drevesnih debel.

„Tako se godi človeku, če iztika po tujih skrinjah“, zagodrnja Strelec. „Če že deček naredi kaj takega, kaj bodo šele izurjeni vojaki.“

Judita je bila neizrečno vesela sestre in jo je poljubljala. Potem pa je morala Ketty pripovedovati, kaj je bila doživela, in Strelec je pazno poslušal. Mladi Indijanec je stal v tem zunaj.

„Ali je bil splav že narejen, ko ste se odpeljali, ali pa so ga šele naredili nalašč za vas?“ vpraša Strelec.

„Bil je že v vodi, blizu ležišča. Ko so me posadili nanj, so ukazali mladeniču, naj odvesla semkaj.“

„Umejem. Fant naj bo za oglednika. Pa odpravil ga bodem, da mi ne ukrade čolniča. Pustita me samega ž njim, vi, ljuba Judita, pa prinesite oba slona.“

Deklica rada ustreže tej želji. Strelec pokliče dečaka in postavi podobi predenj. Indijanec je bil ves presenečen, potem pa je nepremično zrl na slona. Strelec ga ni motil, ker je želel, da bi si dečak dobro zapomnil njiju znamenitosti, o katerih bi pozneje natančno poročal rojakom.

„Irokezi imajo dva jetnika pri sebi“, de naposled.

Deček prikima in se nasmehne, kakor bi bil vesel moči svojega rodu.

„Ali veste, kaj hočejo glavarji ž njima?“

Deček položi palec desne roke nad levim ušesom na glavo in si potegne ž njim okolo glave.

„Zakaj naj bi ju skalpirali?“ vpraša Strelec ljuto.

„Skalp je drag, majhen skalp, dosti denarja.“

„Pojdite h glavarjem in povejte jim, da jim dam obe slonokoščeni živali za jetnika. Eno za vsak skalp. Pridite potem z odgovorom, preden solnce zaide.“

Dečak je bil precej zadovoljen in je dejal, da bi rad vzel enega slona s seboj. Ali Strelec mu to željo kratko in malo odbije, in naposled se deček odpravi proti bregu.

V tem je bila Ketty sedla k Chingachgooku. „Wahtawah mi je naročila, naj vam povem, da nikar ne zaupajte Irokezom. Dejala je tudi, da pride uro potem, ko se zmračí in se prikaže velika, svetla zvezda iznad griča, tja, kjer sem včeraj pristavila s čolnom. Vi pa pridite s čolnom ponjo.“

„Chingachgook se zahvaljuje kopneči liliji za to novico — — pojde ponjo.“

Nato mu je še dalje povedala, kako se je bila sešla z Indijanko, in potem je razložila sestri, kako je z očetom. Delavarec pa je odšel v Hutterjevo sobo, da bi se zopet preoblekel za indijanskega glavarja. Strelcu to sicer ni bilo popolnoma prav, ali naposled se je udal, ko mu je Indijanec povedal, da se mora nevesti pokazati tak, kakršen je res. Potem sta se pogovarjala, kaj bi kazalo storiti. Strelec de, da bi najbolje kazalo vse Hutterjevo imetje spraviti iz hiše na ladjo,

zadelati hišo in oditi na ladjo. „Ti capini bodo prišli na drevesnih deblih“, je dejal, „in nas napadli z vsemi močmi. Če pa razpnemo jadro na ladji, se jim lahko umaknemo.“

Chingachgook je bil istih misli. Zato se takoj lotijo dela. Minulo je že nekaj ur. Niso še pospravili vsega iz hiše na ladjo, ki so jo bili potegnili hiši na vzhodno stran, ko zapazi Strelec z daljnogledom, da je zopet odplul splav od kraja. Dva neoborožena vojščaka sta sedela na njem. Reče Delavarcu in deklicama, naj gredo v hišo in naj znošijo vse orožje na kup. Sam pa zunaj s puško v roki pričakuje veslačev. Ko se približata na petdeset stopinj, jima ukaže ustaviti veslanje in jima zakliče:

„Ali sta glavarja, ali nam pošiljajo Mingi vojščaka brez imena?“

„Hugh!“ zakliče starejši, „moj brat je jako ponosen, toda Razklani hrast je ime, od katerega trepeče vsak sovražnik.“

„Morda, morda pa tudi ne. Kaj pa bi rada in čemu prihajata na drevesnih deblih?“

„Irokezi niso race. Dajte jim čoln, pa bodo priveslali ž njim.“

„Ne bode nič“, odgovori Strelec. „Sicer pa vaju pozdravljam tudi na drevesnih deblih.“

„Hvala, mladi belopoltni vojščak. Ali so vam dali glavarji že kaj imena?“

Nekakšen ponos se vzbudi Strelcu.

„Eden izmed vaših vojščakov, čigar duh se je vzel na srečna lovišča, je dejal, da sem vreden imena ‚Sokolje oko‘, ker je bil moj pogled hitrejši od njegovega, ko je šlo med nama za življenje in smrt.“

Irokeza ni malo osupnil ta bahavi odgovor. Vedel je o smrti tovariševi in razumel, kam meri Strelec. Nato spoštljivo migne z roko in izpregovori tiho nekaj besed s tovarišem.

„Moj brat Sokolje oko nam je poslal poročilo, ki je močno razveselilo naša srca. Čuli smo, da ima živali z dvema repoma; ali jih hoče pokazati prijateljem?“

„Prijateljem?“ se poroga Strelec. „Bodisi. Tukaj je ena tistih živali. Zaupam jo vama. Če je ne vrnete, bo govorila puška med nami.“ Rekši jima poda enega slona. Stara osivela vojščaka sta se ga razveselila še bolj nego deček in sta kar strmela vanj.

„Ali ima moj brat še več takih živali?“ pravi starejši skoro proseče.

„Imamo jih še nekaj, pa že ena je dovolj, da lahko kupimo ž njo petdeset skalpov.“

„Eden mojih jetnikov je velik vojščak, hiter kakor jelen, močan kakor losos, okreten kakor panter. Nekoč bode še velik glavar in bode vodil kraljevo vojsko.“

„Ne, vojščak, nič več ne bode iz njega kakor korporal. Njegova lobanja ni drugega nego skalp poln kodrastih las in klopotajoča črepinja pod njim.“

„Ampak stari jetnik jako moder — velik vojščak na jezeru.“

„Ne, tudi to ni res, Mingo. Moder mož ne bi bil šel brezpametno v past. Kar pa se tiče imena: kralj na jezeru, mu gre primeroma tako, kakor gre volku, ki se klati po gozdu, naslov: kralj v lesu. Ena žival z dvema repoma je dosti za take skalpe.“

„Ali bi dal moj brat dve živali za starega očeta?“ vpraša Indijanec.

Strelec se je delal, kakor bi premišljal. Naposled de: „Bodisi, Mingo. Radodaren bom, ker vidim, da ste pošteni. Obdržite žival in pokažite jo glavarjem. Če se naša prijatelja vrneti, dobite še dve živali, in ako se vrneti, preden solnce zaide, se dobi morda še četrta.“

Pogodba je bila sklenjena in Indijanca sta odveslala proti bregu. Judita se je bala, da ne bi divjaki obdržali slonokoščene podobe in jim ne poslali krvavega dokaza, da so jih

ukanili, toda Strelec jo je potolažil, da slabo pozna divjake. Saj je celo Chingachgook, lokav, kakršen je, pozabil svoje dostojanstvo, ugledavši šahovne figure. Strelec je bil popolnoma prepričan, da Indijanci oprostite oba jetnika, najsi bi morda pozneje iskali prilike, da bi ju zopet dobili v pest.

Preden je solnce zatonilo, so res zopet ugledali splav, in Judita, z daljnogledom v roki, je naznanila, da ležita oče in Harry zvezana na njem. Skoro nato dospeta Indijanca do Hutterjeve hiše.

„Moj brat vidi, da mu zaupam“, izpregovori Razklani hrast, razveže Hutterja in pride ž njim na krov. „Eden skalp, ena žival.“

„Pozdravljam vas na vašem domu“, reče Strelec Hutterju, poda starcu desnico, z levo pa izroči Indijancu stolpič. Ko stopi Hutter v hišo, razvežejo Harryju noge in ga postavijo pokonci. Toda vezi so bile zadržane tako krepko, da se je mladi velikan kar opotekal, ker ni mogel stati.

„Videti ste kakor jelka, ki se maje v vetru“, pravi Strelec in se nehotoma nasmehne, vendar pa mi je prav, da vas Irokezi niso obrili.“

„Bolje bi bilo, če bi kazali manj veselosti in več prijateljstva! Povejte mi vsaj, ali imam še noge.“

„Seveda jih imate“, se zasmije Strelec. Nato poda Indijancu ostalo odkupnino in mu migne, naj se umakne. „Nocoj bode še ples, in dotlej utegnete že zopet rabiti noge.“

Škripaje z zobmi, je šepal Harry po krovu, da bi zopet shodil. Zdajci ugleda, da ima Strelec puško na rami, in plane k njemu, da bi mu jo izvil. Ali mladi mož je bil prehiter. Počilo je sicer, toda krogla ni zadela nikogar.

Videč, da mu ne uspe osveta, Harry sede in si jame drgniti otrple ude. Po večerji je Strelec pripovedoval, kaj se mu je bilo pripetilo in kaj je bil ukrenil, da bi Hutterju zavaroval hčeri in imetje. Potem pa je vsa družba umolknila, zakaj bivša jetnika se nista rada spominjala, kako nečastno jima je bilo jetništvo.

„Ali ste se tudi močno jokali zaradi naju, Judita?“ povzame naposled Harry.

„Samo zaradi vaju je bilo jezero naraslo, kakor ste videli“, odgovori Judita navidezno dobre volje.

Nekoliko osramočen se obrne Harry k Strelcu: „Kako pa ste naju odkupili? Z ležjo ali z laskavimi besedami?“

„Tega obojega ne umejem. Plačali smo visoko odkupnino. Dobro bi bilo, če bi se



ne dali več ujeti, zakaj sicer bi nam pošlo blago. Ne povem vam pa, koliko sem cenil vaš skalp, da se ne prevzamete.“

Hutter ni bil zadovoljen s tem odgovorom. Zato pokliče Strelca v sosednjo sobo, da bi mu povedal odkupnino. Mladi mož je bil začuden, da se starec ni jezil, ker je bil posegel v njegovo imovino, nego da je celo pohvalil njegovo opreznost.

Vrneta se k družbi. Zdajci nekaj zašumi zunaj. Strelec stopi skozi vrata in se skoro vrne z majhno butaro, v kateri je bilo dvanajst zvezanih šibic. Ob ognju na ognjišču se prepričajo, da je na enem koncu pomočena v kri.

„Vojno so nam napovedali“, reče Harry; „kje ste dobili to?“

„Zunaj“, odgovori Strelec in stopi k oknu. „Glejte, tam se tudi odpeljava poslanec, ki nam je prinesel naznanilo, da bodi vojna med nami in divjaki.“

„Tedaj jim je pa precej treba poslati odgovor“, vzklikne Harry. „Judita, dajte mi puško.“

„Ne“, reče Strelec odločno. „Deček je prišel s prižgano plamenico, in nihče mu ne sme storiti kaj žalega. Sicer bi ga pa itak ne zadeli več s puško.“

„Če ga ne doseže puška, ga bo pa čoln“, zakriči Harry. „Nihče mi ne bode branil, da se ne bi vrnil z njegovim skalpom.“

Dekleti sta trepetali ob srditosti Harryjevi. Preden pa lovec dospe do čolna, Strelec hitro šepne nekaj besed Chingachgooku, stoječemu zunaj na krovu, in ta nemudoma skrije vesli.

Ves razkačen se Harry loti Indijanca in ga obsiplje z vsakršnimi grožnjami. Strelec je v skrbeh gledal, kako se konča prepir. Zdajci pa pravi Ketty:

„Oтели smo vas, in Irokezi so bili dobri z vami. Greh je, če je človek tako divji.“

Te rahle besede pomire strastnega lovca skoro hipoma. Obrnil se je in samo še zabavljaj sam zase.

Ker so bili Indijanci napovedali boj, je bil sedaj pač čas, zvršiti Strelčev načrt in se preseliti na ladjo. Ker je bila temna noč, ni nihče videl njih priprav, in tako so se naposled na ladji odpravili proti jugovzhodnemu bregu. Harry in Hutter sta hitro zaspala in prepustila skrb za ladjo drugim. Strelec zavesla k zemskemu jeziku, kamor je bila Wah-tawah naročila Chingachgooka. Jako se začudi, ko ugleda tam majhen ogenj. Dasi je bilo nevarno, ko bi Hutter in Harry spala, dokler

bi Strelca in Delavarca ne bilo na ladji, ju vendar niso vzbudili, zakaj bržkone bi se jima bila zopet vzbudila želja po skalpih. Prijatelja torej stopita v čoln, naročivši Juditi, naj ona v tem skrbi za ladjo.

Veslala sta kolikor mogoče tiho ter prišla do kraja. Chingachgook je stopil na breg in se pazno oziral; toda deklice ni bilo nikjer. Čakala sta nestrpno četrť ure, večernica je že sijala izmed smrečjih vej. Naposled pravi Strelec, naj bi se pripeljala bliže indijanskemu taborišču, ali Chingachgook odgovori, da bi bila deklica v prevelikih skrbeh, ako bi prišla, ko bi njiju ne bilo. Zato se ponudi mladi mož, da se sam odpelje proti taborišču, Delavarec pa naj se skrije v grmičevju. Zgodilo se je tako. Strelec je veslal, dokler ni ugledal ognja. Lovci in ribiči so bili prinesli tja precej plena, in vse oči so bile uprte na slastno jed.

Strelec se takoj prepriča, da več vojščakov ni ob ognju, toda Razklani hrast je sedel spredaj in z nekaterimi tovariši ogledoval podarjenega slona. Med ženskami in otroki pa je stala poleg stare ženske Wahtawah. Ženišče je klepetalo jako glasno in srdito; Strelec pa je sklepal iz tega, da deklica ni bila mogla izpolniti obljube. Mladi lovec sam ni vedel, kaj bi storil. Naposled spozna,

da bi bilo najbolje, ako se vrne k tovarišu. Dobi ga še na njegovem prostoru. Posvetovala sta se, kaj bi storila. Končno zavslata s čolničem na tak kraj, da bi ga deklica morala ugledati, če bi se še vrnila; nato pa odideta v gozd k taborišču.

Za velikim hrastom se ustavita in čakata. Ob ognju je sedelo kakih deset divjakov; iz roke v roke so si podajali oba slona. Ženske pa so sedele še vedno tako, kakor jih je bil prej videl Strelec. Tudi one so se menile o čudnih živalih in se deloma rogale možem, da so se dali podkupiti ž njima. Wahtawah je tudi povedala svojo besedo in ob tem hvalila mlade ljudi svojega rodu.

„Nobeden vojščak vašega rodu se ne more primerjati Chingachgooku“, je dejala. „Vznesen je kakor mlada jesen in trd kakor dren.“

Mohikanec se ponosno nasmehne. Ženske pa začno ugovarjati mladi Delavarki, in vname se celo majhen prepir. Chingachgook se oglasi sedaj tako, kakor bi zabrlizgnila veverica. Ta glas je v gozdih tako navaden, da se nobena Huronka ni zmenila zanj. Wahtawah pa je precej spoznala znamenje svojega zaročenca in je nehala govoriti. Skoro nato vsi vstanejo, kakor bi se hoteli raziti. Zdajci se novič začuje zvižg. Delavarka je natančno vedela, kje stoji njen

zaročenec, dasi je bil popolnoma neviden v senci velikanskih smrek. Vedela je pa tudi, da je sedaj zadnji čas ubegniti, zakaj če bi že bila v koči poleg stare žene, bi bil vsak poskus brezuspešen. Slučajno zakliče vojščak pri ognju stari ženski, naj mu gre po vodo na studenec. Starka prime deklico za roko in se napoti ž njo proti griču. Morala sta priti mimo kraja, kjer je stal Chingachgook s tovarišem. Toliko da se približata, popade Mohikanec sekiro, da bi starki razklal glavo, ali Strelec ga ustavi, da ne bi po nepotrebem prelival krvi. Ko pa starka stopi korak dalje, jo zagrabi za grlo, da samo zagrga in izpusti jetnico. Isti hip zagrabi Chingachgook svojo nevesto, jo zadene na rame in pobegne proti jezeru.

V tem je Strelec starko tiščal na tla in jej dajal le toliko duška, da se ni zadušila. Toda menda že ni bil dovolj oprezen, zakaj zdajci je grgraje zakričala. Vse taborišče je bilo hipoma pokonci. Strelec je dobro videl, kako so trije ali štirje divjaki planili od ognja in zdirjali proti griču. Zadnji čas je bil, da se je umaknil. Še enkrat je krepko stisnil starko za grlo in nato odhitel proti grmičevju z napeto puško v roki in vedno se oziraje po sovražnikih.

---

## Četrto poglavje.

---

Srečno pribeži mladi lovec do brega, kjer sta ga Chingachgook in Wahtawah že čakala v čolnu. Komaj pa položi puško v čolnič in se pripogne, da bi ga s krepkim sunkom odpahnil z brega in se potem sam pognal vanj, kar plane silen Indijanec izza grmovja in mu skoči kakor panter na hrbet. Sedaj je Strelec pokazal vse svoje plemenito srce: Rajši je hotel žrtvovati samega sebe nego pripustiti, da bi se sovražnik polastil Chingachgooka in njegove neveste. Na vso moč pahne čolnič od brega, tako da odpluje morda trideset metrov od kraja, nato pa skoči z glavo naprej v vodo, njegov nasprotnik seveda ž njim.

Začne se srdit boj v vodi. Drug zgrabi drugega za roko, da ne bi mogel rabiti noža. Kakih šest divjakov plane tovarišu na pomoč, in Strelec se jim dá naposled ujeti. Takoj ga odženo k ognju, kjer ga obstopi osem divjakov. Razklani hrast je bil tudi med njimi.

Ugledavši Strelca, skrivaj nekaj pove tovarišem, in vsi glasno vzkliknejo od veselja. Zakaj vedeli so, da je bil prav on tisti, ki je nedavno ob jezeru pobil njih tovariša. V njih upornih pogledih se je čitalo, da se čudijo tako njegovemu hladnokrvnemu vedenju kakor prejšnjim dejanjem.

Ničesar drugega niso storili ž njim kakor to, da so mu privezali vrv od gležnja do gležnja. Dovolili pa so mu, da je sedel k ognju in si posušil obleko.

Dočim so se Huronci nekoliko od njega posvetovali, kaj bi ukrenili, se mu je približala stara ženska. Zapreti mu s pestjo in mu reče:

„Ničvredni bledoličnik, še ženska nisi! Tvoji prijatelji, Delavarci, so ženske, in ti si njih ovca. Nobeden rod rdečih mož ne bi te hotel v svojem wigwamu! Laž je, da bi bil potolkel našega hrabrega prijatelja; še vredno se mu ni zdelo, da bi se bil boril s teboj! Pes, smrdljivec, krota, pajek, tehor!“

Strelec se še zmenil ni za te psovke. Zdajci pristopi star glavar, potisne staro ženišče izpred njega ter sede poleg jetnika.

„Moj belopoltni brat bodi pozdravljen“, pravi zaupno. „Huronci imajo vroč ogenj, da si ob njem beli mož lahko posuši obleko.“

„Hvala vam za pozdrav in ogenj.“

„Kako je ime mojemu bratu?“

„Vaš junak mi je dejal Sokolje oko. Menda, ker hitro merim s puško.“

„Ime je dobro; sokolu ne uide plen. Moj brat ni ženska. Zakaj pa živi pri Delavarcih?“

„Prišel sem že mlad mednje in upam, da bom živel in umrl pri njih. Pozabil pa ne bom, da sem belec.“

„Prav, Sokolje oko nima dvojnega jezika. Stanoval je pri Pižmi, pa ni njegov prijatelj, zakaj ta ni niti žival niti riba. Vodna kača je in preži na skalpe kakor razbojnik. Sokolje oko se lahko vrne in mu pove, da je ukanil Huronce. Če mu bodo potem oči v megli, naj Sokolje oko Huroncem odpre vrata. Vzame naj, kar hoče, skalpe pa naj prepusti nam.“

„Ne bo nič iz tega“, odgovori Strelec odločno. „Hinavstvo in laž med prijatelji je le za vrage in lopove. Nobeden pošten bledoličnik, in lahko rečem, tudi nobeden pošten Delavarec, ne bi storil tega, kar zahtevate. Z Mingom seveda bi bilo morda drugače.“

Huronec ga je pregovarjal še nekoliko časa; ko pa vidi, da je vsaka beseda odveč, se obrne do tovarišev ter jim raztolmači razgovor z jetnikom.



Skoro nato se Strelcu približa mlad Indijanec, ki je bil dotlej stal pri mladih ženskah.

„Jaz sem Panterska mačka“, reče ter se bahavo udari po prsih.

„In jaz sem Sokolje oko“, odgovori oni mirno. „Moje oko je bistro; ali seza skok mojega brata daleč?“

„Od tukaj do vasi delavarskih. Sokolje oko je ukradel mojo zaročnico. Vrniti mi jo mora, sicer se bode njegov skalp sušil na kolu mojega wigwama.“

„Sokolje oko ni tat. Wahtawah ne bo nikoli vaša žena; in najsi je Panterska mačka hitrih nog, je vendar ne doide.“

„Kača Delavarcev je pes, siromaška žaba, ki se boji stati na trdnih tleh kakor junaški Indijanec.“

„Laž je to! Še pred eno uro je bil le nekoliko korakov od vas. Lovite dekleta po naselbinah s pantersko svojo lokavostjo, ampak nikar ne mašite mojih ušes z neresnico. Huronec, poiščite si ženo iz svojega rodu — med Delavarci je ne dobite nobene!“

Panterska mačka hoče jezno odgovoriti, toda zdajci pristopi stari glavar, namigne Indijancu, naj odide, sam pa sede k jetniku.

„Moj brat je govoril prav“, pravi po majhnem presledku, „oko mu je bistro in je videlo resnico — prijateljev ne sme izdati.“

„Prav, da veste to. Do Podgane pižmarice mi ni sicer nič, ampak izdal ga ne bom.“

„Moj bledolični brat govori prav. Tudi mi bi imeli tistega za slabega Indijanca, ki bi pozabil Manita in svojo barvo. Huronci bodo ravnali s svojim jetnikom kakor z velikim vojščakom. Če ga bodo mučili, ga bodo tako, da bi muk ne prebil nobeden drug človek, in če bodo ravnali ž njim kakor s prijateljem, bodo ravnali ž njim kakor z glavarjem.“

Rekši se skrivaj ozre po Strelcu, da bi videl vpliv teh besedi; toda ni ena poteza se ni genila na jetnikovem obrazu.

„Storite z mano, kakor hočete“, je dejal. „Če me umore muke, pomislite, da sem pač belokožec.“

Huronec ga molče pogleda.

„Zakaj bi mučili mojega brata? Saj ga imajo Huronci radi, najsi jim je pogubil tovariša.“

„Tem bolje. Vaš tovariš je padel v poštenem boju; kar pa se tiče sovraštva med nami, pomislite, da čutim kakor Delavarec —“

Strelec hipoma umolkne. Kakor duh se zdajci prikaže Hutterjeva Ketty ob ognju.

Osupli glavar takoj odpošlje nekaj divjakov pogledat, ali je pač prišla sama.

„Upam vsekakor, da sta Kača in Wah-tawah v zavetju“, pravi Strelec. „Zato ste menda prišli.“

„Judita mi je velela, naj pridem semkaj. Sama me je pripeljala h kraju, ko sta Delavarec in njegova nevesta dospela v hišo. Pravi vam, da se poskusite odkupiti še z več sloni.“

„Ali oče in Harry kaj vesta o tem?“

„Ne, oba spita. Kači se je zdelo, da je najbolje, ako ju ne vzbudi, sicer bi se jima bila zopet vzbudila želja po skalpih. Kaj pa bode z vami, ako se ne odkupite?“

„Bog ve. Pregovoriti so me izkušali, naj vas izdam, in mi pretili z mukami. Nič ne skrbite zame. Če bi mi tudi z razbeljenimi nabijáli žgali luknje v kožo in mi mesarili telo, bodem morda pač tožil, ali drugega slavlja naj ne čakajo ti vragi.“

Ketty mu iskreno stisne roko in mu de, naj se izroči Bogu v varstvo. V tem hipu se vrnejo ogledniki in povedo, da niso videli nikjer nič sumnivega. Indijanci jej nato dovolijo, da si izbere ležišče med ženskami. Skoro je zaspala. Opolnoči pa se vzbudi ter brezskrbna stopi k ognju, da

bi se ogrela. Potem nagovori divjaka, ki je stražil poleg Strelca, in ker jej ne odgovori, se polagoma odpravi proti bregu. Tam je zadela na stražnika, toda ni se zmenil zanjo, ko jo je spoznal. Neprestano govoreč sama s seboj, skoro dospe do gostega grmovja, kjer jo je čakala Judita. Molče se odpeljeta na jezero. Nekaj časa sta molčali, potem pa je morala Ketty sestri povedati, kar je zvedela o Strelcu. Judita je bila kaj žalostna njenega poročila.

„Kako bi ga oteli? Oče in Harry ga ne bodeta hotela oprostiti tako hitro, kakor je on njiju.“

„Zakaj bi ga ne? Prijatelji si morajo vendar pomagati.“

„Ketty, ti ne umeješ ljudi. Mučiti ga ne smejo.“

Veslali sta že uro dolgo, a nikjer nista ugledali ladje. Judita je bila že vsa v skrbeh.

„Pa vendar niso Indijanci v spanju napadli naših prijateljev?“ je dejala.

„Chingachgook in Wahtawah gotovo nista spala.“

Komaj Ketty izgovori zadnjo besedo, ko se zdajci nekaj zablisne v temi. Zagrmela je puška, in kakor grom je odmevalo od gorá. Skoro ob istem času se

začuje z brega bolesten vzklik. Nato je bilo vse zopet mirno. Deklici prestrašeni šineta pokonci.

„To je bil ženski glas“, šepne Judita v skrbeh. „Ali se je Wahtawahi kaj pripetilo?“

„Poglejva“, reče Ketty kratko.

Nemudoma zavesla Judita proti kraju, odkoder sta bili začuli vzkrik. Skoro ugledata na bregu luč.

Prizor, ki se jima je pokazal, je bil strašen. Naslonjena ob drevo, je sedela indijanska deklica in ob plamenici, s katero so jej svetili v obraz, se je videlo, da jej kaplja kri iz prsi. Podpiral jo je tisti Indijanec, ki je bil Kettyji pustil oditi. Po vlažnem nočnem zraku začutita deklici duh strelnega prahu; precej jima je bilo jasno, da je nekdo Indijanko ustrelil ali z ladje ali iz čolniča.

Judita vzdihne in se zdrzne od groze. Ugleda pa še nekaj drugega. Strelec je bil tudi ondu z divjaki, in videlo se mu je z lica, kako je srdit zaradi tega umora. Indijanci so ga pogledovali vsi razkačeni, kakor bi se hoteli njemu osvetiti za zločinstvo.

Deklici naposled odrineta z brega in zaveslata proti severni strani. Spati se jima seveda ni dalo to noč.

Judita je prav slutila, kdo je umoril indijansko deklico. Ko sta bila prespala nekaj ur, sta se namreč Hutter in Harry vzbudila. Za deklici ni bilo Hutterju nič skrb; tudi za Strelca se ni menil dosti, češ, ako je bil tako neoprežen, naj pa tudi trpi, saj ga ni moči oteti. Vendar pa sta naposled zaveslala proti bregu, da bi vsaj videla, kako je in kaj. Noč je bila pretemna, da bi se bilo kaj razločilo na bregu, straža indijanska pa je zapazila jadro na ladji in je nehote vzkliknila. Harry je nato precej ustrelil. Njegovi tovariši so bili vsi presenečeni zaradi tolike neopreznosti. Hutter ga je glasno okregal, Chingachgook ga je meril z jeznimi pogledi, Wahtawah pa je brez strahu stopila predenj, rekoč:

„Zakaj moriti huronsko deklico — kaj poreče Manito — nič časti — nič skalpa — kaj store sedaj Irokezi? Zakaj tako brez srca, bledoličnik?“

Nekako osramočen odide Harry od deklice. Delal se je, kakor se ne bi mu zdelo vredno, da bi se prepiral z dekletom.

Ko se je razdanilo, sta se sklenila Hutter in Harry približati hiši, da bi tam pričakala hčeri. Hutter prinese daljnogled in se ozira po jezeru. Čolnič z Judito in Kettyjo je plul

proti severu. Ketty je klečala spredaj in molila. Nato še Indijanec pogleda skozi daljnogled. Bilo je prvič, da je imel v roki tako pripravo, in deklica je spoznala iz njegovega vzklika „Hugh“, da je nekaj vzbudilo njegovo pozornost. Nato je še Wahtawah vzela daljnogled, ogledala vso okolico in veselo tlesknila z rokami. Precej časa sta potihoma govorila s Chingachgookom. Le-ta je vzel steklo iz njenih rok in pozorno gledal tja, kjer je bila Hutterjeva hiša. Nato je naglo odšel k Hutterju in Harryju.

„No, kaj je?“ de Harry. „Ali ste ugleдали divjo mačko na dimniku ali pa je splavala postrv mimo ladje?“

„Ni dobro hoditi v hišo“, odgovori Indijanec. „Huronci tam.“

„To ste pač gledali narobe“, se mu poroga Harry. Hutter tudi pogleda skozi daljnogled, pa ga skoro vrne z zaničljivim nasmehom.

„Kaj še! Belokožci imajo boljše oči.“

„V vodi ni nič sledu“, vzklikne Wahtawah živo. „Ne k hiši — Huronci tam.“

„Kje neki? Hiša je zavarovana tako dobro, da nobena ječa ne tako.“

„Zakaj ne vidite? Tam mokasin.“

„Dajte mi dalnogleđ, Harry, in zadrgnite jadro“, pravi Hutter. „To ni karsibodi, če se Indijanka vtika v take reči. — Resnično plava mokasin ob stebru. Morda je res znamenje, da je kdo v hiši“.

Priveslajo do dvesto korakov k hiši. Res je visel mokasin na koncu raskave skorje, tako da ni mogel odpluti. Indijanec de, da je treba to tako tolmačiti kakor sled v gozdu; morda pomeni nevarnost, morda tudi ne.

Wahtawah reče, da odvesla v čolnu h količju, toda Chingachgook se jej upre, češ, da je to pač njegova reč. Resnega obraza stopi v čoln. Veslal je okrog in okrog poslopja, vsak hip pričakujoč, da se kje zablisne iz strelnih lin. Toda nikjer ni bilo nič sumnivega. Nobeden zapah ni bil odmaknjen, nobeno okno ni bilo strto, vrata so bila zaklenjena, kakor jih je bil pustil Hutter. Da bi bil stopil v hišo samo, se mu je zdelo vendarle prenevarno, in zato je počasi zaveslal k mokasinu ter ga z veslom spretno vrgel k sebi v čolnič.

„No, Kača“, mu zakliče Harry, „kako je kaj? Ali so vam pokazali zobe?“

„Meni ni všeč. Pretiho v hiši. Molk lahko vidim.“

„Prav indijansko!“ odgovori Harry. „Če ni nič drugega, bo najbolje, da se od-



peljemo v hišo zajutrkovat. Ali imate mokasin s seboj?"

„Tukaj.“

Preiskali so mokasin, in Wahtawah je dejala, da je vsekakor huronski. Da bi bili pa zategadelj Huronci skriti v hiši, tega Hutter in Harry nista verjela. Odveslajo torej proti hiši. Dospevši pred njo, skoči Harry drzen na krov. Potresal je vrata, da bi se prepričal, ali so trdna, in je potem stopil k Hutterju v čolnič, da bi odpravila zadelave izpred velikih vrat. V tem je Chingachgook vrgel konec vrvi čez steber in se vozil z ladjo okolo hiše, ne da bi bil zadrnil jadro, dokler ni obstala tako, da jo je bilo moči doseči samo s čolnom. Tako je bila zavarovana tudi za količjem, in če bi bilo res kaj sovražnikov v hiši, ne bi mogli streljati nanjo.

V tem se Hutterjev čolnič prepelje skozi velika vrata in obstane pod zaklopnimi vrati. Tudi tukaj je bilo vse, kakor je bilo prej. Posnevši ključanice, se Harry vzpne navzgor. Precej nato se začujejo njegovi koraki po hodniku. „Hurà, Tom!“ je zakričal, „vse je tako prazno kakor oreh, ki ga je imela veverica v krempljih. Molk se ne vidi samo, ampak se celo lahko prime!“

„Kjer ste vi, tam se molk res lahko prime“, reče Hutter in stopi za njim skozi odprtino.

Nekaj trenutkov je bilo vse tiho, potem pa se je začul lomast, kakor bi bilo padlo nekaj težkega. Zajedno je Harry zamolklo zaklel in vse v hiši se je oživel. Bilo je slišati, kakor bi se topli tigri v zaprti kletki. Sedaj se je začul vriščeči glas Indijancev, nato zopet grozna kletev Harryjeva, in potem se je slišalo, kakor bi bila človeška telesa siloma vržena ob tla, pa bi se hitro zopet pobrala, da se spuste v boj. Chingachgook sam ni vedel, kaj bi storil. Imel je sicer vse orožje na ladji; toda kako bi ga rabil? Vrhutega je bila pri njem Wahtawah. Kaj naj bi počela, če bi se lotil boja? Zapovedal je deklici, naj se z drugim čolničem odpelje proti Hutterjevima hčerama, ki sta se že bližali. Toda branila se je tako odločno, da je kratko malo prerezal vrv in pehnil ladjo od hiše. Nato je prijel za vesla in odveslal kakih sto korakov proti južni strani. Judita in Ketty sedaj spoznata, da ni vse tako, kakor bi moralo biti, in se ustavita.

V hiši so se bili na vso moč. Zdajci se vrata odpro, in nekaj Huroncev skoči na most, kakor bi bili veseli, da so odšli groz-

nemu notranjemu prizoru. Takoj za njimi prileti Indijanec, vržen skozi vrata. Nato pri-  
lomasti iz hiše Harry kakor razdražen lev. Hutter je ležal zvezan v hiši. Nekaj hipov je bilo vse mirno, zakaj vsem zunaj je kar pohajala sapa; stali pa so kakor razgnani psi, ki le čakajo, da se zopet spopadejo.

Da so se Huronci splazili v hišo, to je bila misel Razklanega hrasta. Indijanci so bili zapazili, kako je ladja odveslala od hiše, in ko je nastal mrak, sta dva splava z nekaterimi najmočnejšimi Indijanci priplula do hiše. Osem divjakov je skozi streho vdrlo v poslopje. Imeli so s seboj vrvi iz ličja, da bi belokožce ujeli žive; orožja pa niso bili vzeli s seboj. Ko so bili v hiši, so njih tovariši zopet popravili streho in se odpeljali s splavoma. Pri tej priliki je eden veslarjev izgubil mokasin in ga v temi ni mogel več najti.

Vajen sirovega borenja in metanja, kakršno je bilo tedaj navadno ob mejah, je bil Harry dosti na boljšem proti Indijancem. Nihče mu ni mogel do živega. Doslej še ni bil nobeden Indijanec resno poškodovan razen tistega, ki ga je bil Harry zopet treščil iz hiše. Zdaj Harry zopet započne boj. Prime prvega Huronca za pas, ga vzdigne in kakor žogo trešči v vodo. Prav tako se zgodi z

dvema drugima. Bilo pa je posla še s štiri-  
rimi nasprotniki. Enega udari Harry s pestjo  
v obraz, da se potopi na dno jezera, drugega  
sune v želodec, da se zvije kakor črv, in  
se loti tretjega. Bil pa je Indijanec precej  
okreten, tako da ga ni mogel dobro prijeti.  
Zdajci pa zbere lovec vso moč in ga tako  
silovito butne ob kol pri hiši, da divjak bo-  
lestno zaječi in obleži kakor mrtev. Nato  
zgrabi poslednjega sovražnika, ga visoko  
vzdigne, vrže ob tla in pade z vso težo nanj,  
daveč ga za grlo. Divjaku so že pohajale  
moči. Zdajci pa priplavata na krov dva Indi-  
janca, ki ju je bil Harry vrgel v vodo, se  
potihoma približata lovcu in ga nemudoma  
povežeta. Zaman se je branil — zavalila  
sta ga kakor klado z divjaka, ki je ležal  
kakor mrtev.

Plašno sta Indijanca gledala sovražnika,  
ki je bil divjal tako grozovito, da niso bili  
trije najmočnejši tovariši za nobeden boj.

Delavarec je bil na ladji priča vsemu  
boju. Pač bi bil lahko enega sovražnika  
ustrelil z ladje, ali skalpa ne bi bil mogel  
dobiti. Vrhutega je bila pri njem Wahtawah,  
katere ni maral spravljati v nevarnost. Na-  
posled je spoznal, da bi bilo še najbolje,  
ako zadrigne jadro in odvesla od hiše.

Toda preden še zvrši svojo misel, voda ladjo zopet zanese proti hiši in brod obvisi med dvema koloma.

Harry ugleda Delavarčevo zadrego. „Odpehnite se s kavljem“, mu zakliče, „sicer pridejo huronski psi še na vas! Tega-le lopova pa odpošljite meni na ljubo v krtovo deželo!“

Wahtawah se šele zdaj ozre na Harryja. Precej spozna, da bi mu bilo še moči pomagati.

„Zavalite se na rob in potem na ladjo“, mu šepne skozi linico v kajuti. „Če bodo Huronci za vami, bo Chingachgook streljal“.

Harryju je bilo prav.

„Primeknite ladjo nekoliko bliže, pa mi vrzite blazino ali kaj takega, da si ne polomim kosti.“

Zgodflo se je tako. Wahtawah prinese blazino in s tem obrne pozornost Huroncev nase. Tri puške se namerijo nanjo, in trikrat počí. Zadeli je pa niso. V tem se Harry zavalí s krova. Toda mesto v ladjo pade v vodo. Hitro mu vrže Wahtawah razvito vrv, katere konec je bil privezan za jadro. Harry jo ujame z rokami in se z zobmi obesi nanjo; nato se vrže na hrbet in mirno čaka, dokler plavajoča ladja ne

napne vrvi in ga ne potegne za seboj. Sedaj šele spoznajo Huronci, da jetnika ni več na krovu. Ko ga ugledajo v vodi, grozovito zakriče in ustrelje nanj. Da ni Wahtawah pogumno nategnila vrvi, bi ga bili izvestno zadeli, tako pa so padale krogle v ostrejšem kotu in so se vse odbijale od gladke vodne površine. Spretno potegne deklica velikansko telo Harryjevo tikoma do ladje, tam pa mu Chingachgook z ostrim nožem razreže vezi. Bilo pa je jako težko, silovitega moža vzdigniti v ladjo.

Videč, da jim je jetnik ušel, planejo trije Huronci v čolnič, da bi zasledovali ladjo. Potem pa jih je minil pogum. Spoznali so, kako nevarno bi bilo veslati proti ladji. Zato pa se lotijo čolniča Juditinega, ki so ga ugledali na južni strani. Chingachgook nato zadrgne jadro, da bi pomagal sestrama, ako bi bilo treba.

Deklici, zapazivši namen Huroncev, napneta vse moči, da bi jim ušli. Prične se naporen lov. Judita je strahoma videla, da jima prihajajo Huronci čimdalje bliže. Ali deklici je otela slučajna nezgoda. Divjaki, videči, da jih utegneta dve ženski vendarle premagati v hitrem veslanju, so se trudili, kolikor se je dalo. Zdajci pa se je enemu zlomilo veslo, in tako ji niso mogli več preganjati. Vrnili so se torej v hišo.

Judita se je bala, da gredo po nova vesla, toda ni bilo tako. Kake pol ure pozneje so odšli iz hiše in odveslali proti bregu. Judita se sedaj pogumno približa poslopju. Oprezno je veslala okolo njega, da bi se prepričala, ali je prazno. Naposled stopi s sestro na krov. Ketty stopi v hišo in se skoro vrne s poročilom, da je vse varno. „Harry in Delavarca morajo biti na ladji, toda oče spi v svoji sobi, pa ni tako miren, kakor bi rada.“

„Ali se mu je kaj pripetilo?“ vpraša Judita naglo.

„Saj veš, kakšen je časih“, de Ketty. „Bojim se, da se ni zopet napil.“

„Čudno“, reče Judita. „To ni verjetno, da bi bili divjaki najprej pili ž njim in potem odšli. Ne hodiva tja, dokler se ne vzbudi.“

Zdajci pa začuje zamolklo ječanje iz hiše. Judita stopi v sobo. Strašen prizor! V kotu je sedel Hutter; glava mu je bila sklonjena na prsi in težko je dihal. Obleko je imel vso krvavo, kakor bi vrela kri iz rane na prsni. Judita stopi hitro k njemu in mu potegne kapo z glave. Prestrašena odskoči. Drhteče sirovo meso, razgaljene žile in mišice so jej pokazale na prvi pogled, da je nesrečnik — skalpiran!

## Peto poglavje.

---

Tako grozovito so bili s Hutterjem ravnali oni trije Huronci, ki so bili zaman preganjali deklici v čolnu!

Časih se očito pokaže stroga pravičnost božja. Tudi sedaj se je očetovo trpljenje deklicama zdelo kakor kazen za njegove podle naklepe proti Irokezom.

„Ketty“, vzklikne Judita bolestno, „oče je sam stregel po skalpih, sedaj pa je moral pustiti svojega“.

„Vode!“ zaječi Hutter z brezupnim naporom.

Deklici mu hitro postrežeta. Starec odpre oči in boječe strmi na hčeri.

„Oče“, vzklikne Judita neizrečno plašna, „kaj naj storiva, da ti olajšava bolečine?“

„Oče“, ponovi Hutter počasi, „ne, Judita, Ketty, saj nisem vajin oče . . . Ona je bila vajina mati — poglejta v skrinjo, tam dobita vse. Ko sem bil morski razbojnik, sem ugrabil vajino mater — poglejta v skrinjo . . . Še vode!“



Deklici ustrezeta njegovi prošnji. Začuden se spogledata. Juditi so bile njegove besede skoro prav, zakaj pristne ljubezni ni bila še nikoli čutila do Hutterja ter je bila že iz nekaterih pogovorov med njim in materjo slutila resnico. Ketty pa se je bridko jokala, naposled sedla k Hutterju ter mu nekaj čitala iz Svetega pisma.

V tej mučni uri ni nobena deklica več mislila na Huronce. Zdajci začujeta veslanje; Judita skoči k oknu. Ladja je bila, in takoj so se sporazumeli, da ni nobene nevarnosti. Harry stopi na krov. Z Juditinega žalostnega obraza spozna, da se je moralo pripetiti kaj posebnega. Stopila je ž njim tja, kjer je ležal Hutter. Harry se prestraši in ga vpraša z nenavadno rahlim glasom: „Kako je, stari Tom?“

Hutter odpre steklene oči in se divje zagleda v tovariša. „Kdo ste?“ ga vpraša hripavo. „Ali ste krmar z ladje? — Zdi se mi, da ste vi, Harry March — prodal bi vam skalp, koliko mi daste zanj? — Veste li, kako boli, če človek izgubi skalp — ogenj grebe po možganih, in srce kriči od bolečine — — O, Harry, najprej umorite človeka, potem ga šele skalpirajte!“

„Storili so mu to, kar ste hoteli vi in on storiti Indijancem“, reče Judita bridko. Harry je bil tako presunjen, da se je obrnil od grgrajočega prijatelja.

Po dolgih dolgih mukah je Hutter naposled izdihnil dušo. Na Juditino prošnjo so ga potopili v jezero tja, kjer je že počivala njena mati. Ko se je ladja vračala k hiši, je Harry stopil k Juditi, rekoč: „Morda bi bilo prav, ako bi dobili pomoči iz garnizije. Pripravljen sem iti ponjo“.

Judita ga osupla pogleda. „Sedaj bi hodili od nas?“ reče čez nekaj časa. „Toda res je, najbolje bi bilo. Gozde poznate in lahko bi se splazili do garnizije —“

Zdajci pristopi Delavarec. „Ali vidite čoln tam za hišo?“ reče nenavadno veselega pogleda. Oba se ozreta tja in se ne začudita malo, ko ugledata Strelca v čolnu.

„Pozdravljeni!“ mu zakliče Judita. „Kako me pač tolaži vaš prihod! Pa dejte, kako ste pač ušli Huroncem?“

„Nisem jim ušel, samo na dopustu sem tukaj.“

„Kaj?“

„Obljubil sem jim, da se vrnem do jutri opoldne.“

„Pa vendar ne boste tako neoprezni?“ vpraša Judita.

Strelec jo pogleda skoro nejevoljen.

„Morda mislite, da me pridržita Harry in Delavarec. Pa se motite. Harry misli samo nase, Chingachgook pa bi bil zadnji, ki bi mi branil zvršiti dolžnost. Nekaj vam imam poročiti vsem skupaj; kaj, to zveste, ko pridemo v hišo.“

Ko spravijo ladjo v varnost, odideta deklici pripravljat večerjo. Chingachgook in Harry pa sta v tem prijatelju pripovedovala o svojih dogodkih. Harry je krpal raztrgane mokasine, Strelec pa je ogledoval puško Hutterjevo, ki je pozneje tako zaslula. Kar ločiti se ni mogel od nje, tako mu je bila všeč. „S to puško v roki“, je dejal, „bi bil mož mirne roke in bistrega očesa lahko kralj gozdov!“

„Pa jo vzemite in bodite kralj gozdov“, pravi Judita, prav tisti hip stopivši v sobo.

„Ali je to vaša resna misel?“ vzklikne mladi mož ves presenečen.

„Seveda je.“

„No prav, Judita, govoriti utegneva še pozneje o tem.“

Po večerji je moral Strelec pripovedovati o svojem naročilu.

„Prijetno ravno ni, kar vam imam povedati. Mingi pravijo, da je sedaj, ko je Hutter mrtev, jezero in vse na njem v njih oblasti. Naročili so mi povedati Veliki kači, naj se vrne v svoje vasi, Wahtahwah pa naj pride k njim. Vi, Judita, pravijo, morate vzeti za moža Indijanca, kateremu je nedavno umrla žena. Ketty bi ostala pri vas, in vselej bi jo spoštovali.“

„In kaj takega mi pravite vi?“ vzklikne Judita bolešno. „Ali bi radi, da bi bila za sužnjo pri Indijancih?“

„Ne sodite me krivo. To sem vam imel samo povedati po njih naročilu. Ne verjamem pa, da bi bili kdaj za sužnjo kateremukoli možu.“

„Meni sicer niste povedali še nič“, povzame Harry, „ampak toliko vam povem, da žene moje polti nikoli ne pojdejo v indijansko taborišče“.

„In če bi bil jaz mesto vas, bi še dostavil, da belokožec nikoli ne zapusti belih žensk v največji sili.“

„Kaj mislite, da bi se eden mož boril proti vsemu rodu?“ de Harry. „Še ta večer pojdem v spodnjo trdnjavo po pomoč. Če mi deklici toliko zaupata, da ji pripeljem

varno do reke, stavim glavo, da zvršim svojo namero. Sicer pa pojdem sam.“

„Prav torej“, reče Strelec. „Harry naj se domeni s svojo vestjo. Sedaj gre le še za Wahtawah. Kaj pravite, deklica? Ali greste od Kače k Huroncem?“

Deklica ponosno dvigne glavo. „Dejte Huroncem, da ne vedo, kaj je pes, kaj volk. Delavarska deklica se ne dá pošiljati kakor vampum od rodu do rodu. Delavarska deklica je kakor cvetica, ki dehti najlepše doma. Taščice se leto za letom vračajo v stara gnezda; ali bodi ženska manj zvesta od ptičev? Jelka se posuši na ilovnati zemlji. Vrba ne uspeva na hribu. Wahtawah ima samo eno srce, in to je Chingachgookovo.“

„Pričakoval sem tak odgovor“, de Strelec in se nasmehne. „Sedaj pa povejte, Kača, kaj mislite vi o tej reči?“

„Chingachgook vzame svojino, kjer jo dobi“, reče Delavarec ponosno. „Ne čaka, da bi mu to šele dovolilo kako ščene v krajinah kanadskih. Povejte huronskim psom, naj tulijo glasneje, da jih zasledi Delavarec v gozdih, kjer se skrivajo kakor lisice, nikar da bi hodili kakor vojščaki. Po več vojščakov ne pojdem v svoje vasi; če se ne poskrijejo pod zemljo, jih bodem sam preganjal v

Kanado. Wahtawah ostane pri meni, in oba sva dovolj delavarske krvi, da preženeva sama vse Minge v njih deželo.“

„To je izborno naročilo“, vzklikne Strelec, „razvnelo bo kri vsem Huroncem. — Sedaj pa naj odgovori še dobra Ketty“.

Deklica je molčala nekaj trenutkov. „Naša mati je vedno dejala, naj živimo med kristjani“, reče naposled, „in zato ne moremo med Indijance“.

„Tako je prav. Kratko poročilo je najboljšo poročilo, ker je najumevnejše. Sedaj, Judita, pa razodenite še vi svoj ukrep.“

„Mislim, da sem ga že. Saj po vaših besedah sami ne verjamete, da bi bila kdaj sužnja kateremukoli možu; najmanj bom torej sužnja Irokezu.“

„Tako je torej dognano vse, kakor sem si mislil. Vaše ukrepe hočem točno poročiti.“

Rekši Strelec vstane. Harry opomni, da bi bilo tudi njemu čas oditi, ker je ura že devet. Nihče ga ni zadržaval, samo Ketty je bila nekoliko tožna, da odhaja.

„Varujte se divjakov“, je dejala, ko je stopil v čolnič, „in vrnite se skoro“.

Ustrezaje Harryjevi želji, je zaveslal Strelec tja, kjer je bil stopil v čolnič

začetkom naše povesti. Tam je toliko poznal gozde, da je upal tudi ponoči najti pravo pot.

„Glejte, da častnike v garniziji skoro pridobite za četovanje proti Mingom“, reče Strelec v slovo. „Meni je to pač eno, zakaj moja usoda se odloči, preden jutri solnce zaide tam za gore; ampak deklici naj se otmeta.“

„Nikar vendar ne bodite tolikanj brez-pametni in ne hodite med divjake“, pravi Harry. „To bi bilo pač najbolje, ko bi jih bila s Hutterjem skalpirala vse skupaj.“

„Kar sem obljubil, to storim tudi Mingu.“

„Tedaj pa z Bogom. Želel bi samo, da bi se zgodilo čudo in bi vas otelo.“

Rekši zmaje Harry z glavo ter stopi v gozd, Strelec pa se napoti proti hiši na jezeru. Judita ga je tam že čakala; pomagala mu je privezati čoln in je nato izrekla željo, da bi ž njo vred pregledal listine v skrinji, ki jih je bil omenil Hutter.

Strelec jej rad ustreže. Res sta dobila na dnu zvezek papirja, katerega je Judita hitro pregledala. Bili so večinoma listi iz dnevnika častnikove vdove, ki se je po smrti soprogovi odpravljala domov. Pogostoma je v njih pisala o hčerah Juditi in Kettyji. Drugi listi pa so zopet pričali, da je mater

in hčeri ugrabil morski razbojnik ter jih odgnal na jezero, kjer je mati, kakor vemo, umrla čez več let.

Juditi je bilo sicer prav, da ni bila Hutterjeva hči, vendar jo je močno skrbela prihodnost. Strelec jo nekoliko potolaži, češ, da se Harry gotovo vrne s pomočjo, dotlej pa da se s sestro lahko zanaša na Veliko kačo. —

Drugo jutro je bil Delavarec s svojo zaročenko že nekaj časa pred drugimi zunaj hiše. Ravno sta se pogovarjala o Strelec, ko je le-ta stopil k njima.

„Kadar bo stalo solnce tam-le nad smreko, kje bode takrat moj brat?“ ga vpraša Chingachgook.

Strelec ga očitaje pogleda in mu namigne, naj stopi ž njim na ladjo.

„Kača, to ni bilo prav, da ste me tako vprašali vpričo deklice“, mu pravi, ko dospeta tja. „Tudi ne vem, kaj bi vam odgovoril. Kdo ve, kaj se zgodi! Sicer bi pa tudi vas vprašal takisto.“

„Chingachgook bo pri bratu. Če pojde v deželo duhov, se bo pritisnil k njemu; če bode še hodil pod solncem, bo dnevna luč in gorkota svetila na oba.“



„Umejem“, reče Strelec ginjen. „Toda sami niste, vrli prijatelj. Kaj bode z Wahtahwahjo?“

„Wahtahwah je Mohikanka. Kar stori Chingachgook, jej bode prav. Oba bodeva pri vas, ko bo jutri solnce stalo nad smreko.“

„Ne, glavar, tako ne sme biti! Premislite dobro in pustite me v božji roki.“

Delavarec je molčal, toda iz oči se mu je čitalo, da je njegov sklep neomajen. Ko ju je Ketty poklicala k zajutrkju, je vstal in mu podal roko. „Moj brat naj ne zabi, da je sedel ob posvetovalnih ognjih mojega rodu. Moj brat bo videl, kaj vzmorem.“

Po zajutrkju so se zopet vsi zbrali zunaj hiše. Vsi so hoteli s Strelcem prebiti poslednje trenutke. V tem se je solnce že dvignilo precej visoko. Pripravili so se naposled za odhod. Ginljivo se Strelec poslovil od vseh; ko pa poda roko Kettyji, de deklica:

„Ne še; spremim vas do brega.“ Strelec jo vznemirjen pogleda.

„Nič se ne bojte“, reče Ketty. „Divjaki mi ne store ničesar. Čitala jim bom iz Svetega pisma, in izpustili vas bodo.“

Mladi mož se je silil na smeh, branil jej pa ni stopiti v čoln. Nato se je še enkrat poslovil od vseh in stopil v čoln, kjer je že

otroškega krika, in moj rod bo imel zopet popolno število svojih vojščakov.“

Strelec ponosen dvigne glavo. „Poslušajte me. Bele polti sem in kristjan. Naj Sumahi drugi mladi možje skrbe za hrano, jaz jej ne bom.“

Splošno so zagodrnjali po teh besedah, sosebno stare ženske so bile nejevoljne na vso moč. Sumah sama, ki bi bila Strelcu lahko mati, tako je bila že stara, je kričala najbolj; krepko pa jo je podpiral Panter, ki se je bil le nerad udal, da bi bila njegova sestra žena belokožčeva. Ves razkačen zgrabi za sekiro in jo zavihti tako spretno, da bi bil brez dvojbe zadel jetnika, ko bi le-ta ne bil iztegnil roke in čudovito spretno prestregel orožja. Hipna jeza pa je zmagala njegovo opreznost; srdit je pogledal Panterja in vrgel orožje nanj nazaj. Mala ostra sekira zadene Indijanca ravno med oči, da se po dolgem zgrudi na tla.

Vse je zakričalo in se gnetlo k zadetemu tovarišu. Zdajci sklene Strelec izkoristiti splošno zmedo. Kakor jelen plane v goščo in že dospe skoro do južnega rečnega brega, ko se zasledovalci spuste za njim. Nekolikokrat je počilo, ali zadeli ga niso. Poševno je hitel proti višini, nato pa je moral po

globoki soteski, če je hotel dospeti na drugi grič. Počasi je potem stopal navzgor in se željno oziral po skrivališču. Zdajci ugleda polomljeno drevo; hitro se splazi podnje. Tam se je lahko oddahnil do dobra. Skoro začuje stopinje in divje glasove svojih zasledovalcev. Kakor kopa divjih psov so planili vsi vprek preko drevesa v sotesko, da bi ugledali ubežnika. Nekoliko časa je poslušal, nato pa stekel nazaj v nasprotno mer. Toda nekateri divjaki so bili takoj izpočetka krenili na južno stran, da bi mu prestregli pot do jezera. Vedel je, kje je čolnič. Če bi ga dosegel, bi jim utegnil uiti. Srečno dospe do čolna, ali precej zapazi, da ni več vesel v njem.

To je bilo zlo! Nekaj hipov je pre-mišljal, ali se ne bi vrnil v taborišče, toda grozno kričanje ga je nagnilo, da se je vendar lotil poskusa, odriniti na jezero. Pahnil je čoln od brega, da bi ga voda sama zanesla na jezero, ter legel na hrbet, in sicer zato, da bi se oddahnil in da ne bi ga zadele krogle. Toda voda je lahki čolnič vedno iznova zanašala k bregu. Hotel ga je sicer voditi z rokami, ali prenehal je, ker so se krogle kar vsipale v čolnič. Zato se je zopet zleknil na dno in čakal, kdaj ga voda vendarle zanesa od brega.

Tako je plul pol ure. Kar zasliši lahek šum, kakor bi se nekaj drgnilo ob dno njegovega čolniča. Skloni se in ugleda starega glavarja. Plavajoč je vodil čolnič nazaj do kraja.

„Pridite“, pravi Huronec dobrovoljno, „moj mladi prijatelj je plaval dosti dolgo. Moj prijatelj je losos in ima jako dolge noge, riba pa ni in ne more najti pota po vodi.“

„Vaš jetnik sem“, pravi Strelec miren, „storite z mano, kar hočete.“

„Moj brat je tekel dolgo“, odgovori Razklani hrast in se miroljubno nasmehne. „Videl je gozde in vodo — kje mu prija bolje?“

„Če mislite, da bi vzel staro Sumah za ženo, vam rečem, da je ne bom. Jetnik nečem biti ob njej.“

„Moj brat si bo še premislil, ko se bodo posvetovali moji vojščaki.“

Glavar je stopal med drevesi in je navidezno mirno pustil jetnika na bregu. Toda Strelec je vedel, da ga ostro stražijo; zato se ni genil s kraja. Željan se je oziral po bližnji hiši na jezeru. „Zgodi se božja volja!“ je dejal sam zase. Prišedši zopet na odprti prostor, ugleda Ketty. Stopi k njej in jej pogleda v tožno lice. „Popolnoma sem vas pozabil“, jej reče rahlo, „zdaj pa sva se

zopet sešla, da bodeva žalovala ob tem, kar se zgodi.“

Skoro se približajo huronski vojščaki. Mračno molče, sklenejo kolo okrog jetnika, in Razklani hrast sede na najjimenitnejše mesto. Ko se Strelec ozre, zapazi, da so ženske in otroci iz smolnatih smrečjih korenin pripravili treščice. Dobro je vedel, da mu jih bodo zateknili v meso in jih zažgali. Trije mladi možje so držali vrvi iz ličja, da bi ga zvezali. Tudi nože so imeli divjaki že zrahljane v nožnicah, in nekateri starejši so s prstom gladili rez svoje sekire.

„Sokolje oko“, povzame Razklani hrast, „čas je, da zvemo vaše misli. Solnce je pretrudno, da bi obstalo nad glavami Huroncev; niža se proti smrekam tostran doline, opominjajoč naše otroke, da so njih kočee prazne. Dobri duhovi so se naveličali stražiti naše domove, in vrniti se moramo. Veselje se bo oglašalo iz koč, če začujejo njih prebivalci naš klic v gozdu, toda to bode žalosten klic, ker pride beda za njim. Potem se bode zaslišal klic po skalpu, pa samo eden. Kožuh imamo Podgane pižmarice, toda dve koči sta prazni; eden skalp, živ ali mrtev, je potreben za vsaka vrata; kaj pravi Strelec?“

„Vzemite ga mrtvega, Huronci“, odgovori jetnik krepko. „Če me hočete mučiti, bom moški trpel, dasi ne ve nihče, koliko bolečin prebije.“

Stari glavar zapove jetnika privezati k mlademu drevesu. Najprej je pa hotel še stvar poravnati izlepa. Temu pa je bilo treba dovolitve Sumahine, ker je le-ta imela pravico do osvete. Nekatere žeuske so se jo na željo glavarjevo trudile pregovoriti, da bi bilo bolje vzeti belopoltnega lovca v wigwam, nego ga poslati v deželo duhov. Razklanemu hrastu je bilo veliko do tega, da bi največjega lovca tistih krajin pridobil svojemu rodu.

Rekli so vdovi, naj stopi v kolo in naj zahteva pravice od jetnika. Povzela je torej: „Grozoviti belokožec, našla sem vas, ne morem pa najti Risa, svojega soproga, ne Panterja, svojega brata. Ne vem, kam sta odšla.“

„Tega ne ve pravzaprav nihče, dobra Sumah“, odgovori jetnik. „Bržkone sta na srečnih loviščih, kjer ju bode zopet videli nekoč.“

„Zakaj ste ju ubili? Bila sta najboljša lovca in najdrznejša moža našega rodu.“

„Samo zato, ker sta me hotela pogubiti.“

„Bodisi. Toda mladi možje naj mislijo, da sta šla Ris in Panter le na lov. Primate otroke Sumahine za roko in recite: Tukaj je moja koča, tukaj bomo stanovali skupaj.“

„Žal mi je vaše izgube, ali tega predloga ne morem vzprejeti. Vaši vojščaki naj skrbe za vas. Mene pa pustite v rokah glavarjevih.“

Ni mogoče popisati, kako so te besede razkačile Indijanko. Kričala je na vse gło in razljučena planila na Strelca, ga zgrabila za lase in vlekla zanje, kakor bi mu jih hotela izruvat. Nekaj časa so jo mlajši možje mirno gledali, potem pa so jo potegnili od jetnika. Razklani hrast naposled migne, naj se prično muke.

---

## Šesto poglavje.

---

Bila je taka navada pri divjakih, da so kar najhuje preizkušali neustrašnost svojih žrtev. Po drugi strani pa bi bilo kaj malo častno za jetnika, ako bi se zbal ali zastokal cd bolečin. Seveda bi se tudi lahko tako strupeno rogal sovražnikom, da bi ga precej umorili. Tega pa Strelec ni hotel storiti.

Najprej dovoli Razklani hrast metati sekiro. Drevo je bilo treba zadeti tik glave jetnikove, ne da bi ga ranili. Prvi se je postavil Vran, mlad Indijanec, bolj bahač nego spreten metalec. Starejši vojščaki so ga nujno opominjali, naj bode oprezen, zakaj vsi so mislili jetnika v veliki nevarnosti.

Vran je večkrat zavihtil sekiro nad glavo in jo naposled vrgel. Ali orožje je odčesnilo samo treščico z drevesa in se potem zapičilo v velik hrast. Na glas se zasmije vsa tolpa; mladi mož užaljen odstopi. Za Vranom je prišel na vrsto Losos, jako dober metalec.



Strelec je že mislil, da so mu prišli zadnji trenutki, ko je Lososovo orožje sfrčalo proti njemu. Toda zadrlo se mu je tikoma nad glavo v skorjo. Glasno so pohvalili mladeniča, nič manj pa se niso čudili hladnokrvnosti jetnikovi, čigar obraz je bil kakor od kamena.

Še kakih šest vojščakov je potem poskusilo svojo spretnost, in samo eden je Strelca lahko ranil v rame. Stari glavar naposled izreče, da je jetnik dobro prebil izkušnjo. Nikogar ni bilo več v tolpi razen Sumahe, ki bi mu bil sovražen.

Sedaj pokliče Razklani hrast pet najboljših strelcev, da bi s krogli streljali na jetnika. Postavili so se le tako daleč od njega, da mu ni pretila nevarnost od smodnika. Tako je moral gledati naravnost v cevi. Ali niti z očmi ni trenil, ko so mu udarjale krogle ob desni, levi strani tikoma glave. Naposled pa udanost ni mogla več premagati njegovega ponosa, in dejal je: „Ali se pravi to streljati? Med Delavarci so ženske, in ob Mohawku so dekleta, katerih vas je lahko sram. Razvežite me in dajte mi puško v roko, pa boste videli, da pribijem najtanjši skalpov koder vse vaše tolpe na drevo. In to na sto, na dvesto korakov, če je treba.

Devetnajst strelav med dvajsetimi, ali če hočete, dvajset med dvajsetimi, ako je puška zanesljiva.“

Preteče mrmranje nastane po tem zbadljivem zasmehovanju. Seveda ni hotel nihče takemu možu dajati orožja. Stari zviti glavav je le iztežka pomiril vojščake.

„Belokožec govori prav,“ je dejal. „Ravnali smo kakor njegovi prijatelji, ki ponoči zaklepajo vrata, ker se boje rdečih mož. Sokolje oko ima pretrde vezi; zaraditega mu ne drgetajo udje; zrahljajte jih, da se bo videlo, iz česa je njegovo telo.“

Pohvalno so vzprejeli ta nasvet. Hitro ga razvežejo. Dasi je bilo treba nekoliko časa, preden se je mogel prosto gibati, so mu radi dovolili nekoliko počitka, da bi bil potem občutnejši za strah in grozo. Skrivaj pa je Razklani hrast hotel pomiriti razburjene vojščake, ker je še vedno upal, da se Strelec uda.

Zdrav, krepak človek ne misli rad na smrt. Tako je tudi hipoma Strelca obšla misel, kako bi se oprostil. Ali Mingi mu niso dali dosti časa premišljati. Čimdalje bolj jih je obhajala želja, da bi uklonili njegov pogum, zakaj sedaj je šlo za čast rodu. Celo deklice so mu pretile in kričale,

samo da bi ga razdražile. Ko pa ni nič pomagalo, so umolknile ter jetnika zopet pre-pustile možem. Pričele naj bi se prave, hude muke.

Zdajci pa prihiti deček, ki so ga bili postavili na stražo, in glavarju nekaj pove. Precej nato pride — Judita, odeta v tisto dragoceno brokatno krilo, ki so ga bili našli v Hutterjevi skrinji. Strelec se izredno začudi, indijanski vojaki pa se zagledajo vanjo, kakor bi bila nadzemeljsko bitje. „Hugh!“ se je glasilo iz ust do ust. Nikoli še niso bili videli drugih belih žen kakor iz najnižjega prebivalstva in nikoli še niso gledali tolikega bogastva.

„Kdo izmed teh vojščakov je najodličnejši glavar?“ vpraša Judita Strelca ponosna kakor kraljica. „Poročiti mu imam nekaj.“

Strelec pokaže na Razklanega hrasta. Judita ga pozdravi, rekoč: „Na obrazu se vam vidi, da ste glavar, in zato bodem vam izročila poročilo.“

„Cvetica gozdov naj govori“, pravi stari glavar. „Če bodo njene besede tako ljubeznive, kakor je sama, mi bodo še često zvene-le po ušesih, ko bo že kanadska zima zamorila vse poletne cvetice.“

Te laskave besede so Juditi zvišale pogum. „Tedaj me poslušajte, Huronec“, reče z zadovoljnim nasmehom. „Vidite pač, da nisem navadna ženska. Med mojim ljudstvom mi gre odlično mesto, in lahko vam škodujem ali koristim.“

Strelec kolikor mogoče točno prestavi te besede.

„Moja hči je lepša od lepih rož ob Ontariju“, de glavar po premolku, „njen glas je prijazen za uho kakor glas stržkov. Ali veliki duh daje tudi jako majhnim živalim krasno krilo, dočim pokriva močnega lososa z raskavo dlako. Gotovo ima moja hči velik in lep wigmam kje ob jezeru, ki ga nevedni Huronci še niso našli.“

„Veliki glavar“, odgovori Judita, „itak ne bi umeli ničesar, če bi vam tudi povedala, kdo sem in kje prebivam. Huronci morajo verjeti, kar vidijo. Tako obleko in tak nakit ima samo žena velikega belega glavarja. Sedaj poslušajte, čemu sem prišla. To veste, da imajo Yankezi prav tako krepke, mlade može, kakršne imajo Huronci, toda imajo jih več nego vi.“

„Yankezov je toliko kolikor listja na drevju, to ve vsak Huronec.“

„Prav. Če pa bi bila prišla s četo teh mož in če bi bili videli tega belokožca, ki ga hočete ugonobiti, bi bila Huroncem okrvavljena steza.“

„Itak je okrvavljena“, reče Razklani hrast mračno, „in moji mladi možje vidijo, da jo je porosila huronska kri.“

„Tega pa ne vidijo, da bi se je prelilo še več, ako bi bili moji mladi možje prišli z menoj. Toda čula sem o velikem glavarju Razklanem hrastu in rada bi bila njegova prijateljica. Zato sem prišla sama. Vem, da ima rad živali in podobe od slonove kosti. Tukaj jih imam nekaj, toda rada bi, da mi izroči velikega lovca, ki ga hočem vzeti s sabo v svoj wigwam.“

Huronci so bili vsi razvneti, ko so čuli o slonokoščenihi živalih. Samo bistroumni glavar je ostal miren in je hladno odklonil darila. „Moja hči naj obdrži svoje dvorepe živali, zakaj lovec mora ostati pri nas. Moji možje bi radi zvedeli, ali je res tako hrabrega srca, kakor se baha.“

„Laž je to, da se baham“, ga ustavi Strelec. „Odríte me, če me hočete, živega, ampak tega ne bo slišal nihče, da sem bahač.“

„Prav“, reče lokavi glavar. „Čujem petje posebnega ptiča, ki ima kaj krasno perje, ampak ne vem, ali je ta ptič stržek

ali sraka. Huronce bi bilo sram, če bi izpustili jetnika zaradi takega ptiča.“

„Vaš jetnik lahko pove moje ime“, reče deklica. „Tudi ptič z lepim perjem ima ime; moje ime je Judita.“

„Ne, nič vprašal jetnika“, izpregovori zdajci glavar v angleškem jeziku, „truden je. Vprašam Koprnečo lilijo; ta govori resnico. Vaše ime Ketty?“

„Da.“

„Kako njeno ime?“

„To je moja sestra Judita, hči Tomaža Hutterja, ki ste ga imenovali Podgano pižmarico.“

Zmagoslaven smeh leže na razorano lice glavarjevo. Judita strahoma spozna, da jej je preprosta Ketty uničila njen načrt, ker ga ni razumela. Boječe pogleda Strelca, kakor bi pričakovala pomoči od njega.

„Ne dá se“, pravi lovec, ko stari glavar odstopi s tovariši na posvet. „Mingo je prezvit, da bi ga ukanili.“

„Tedaj pa hočem trpeti z vami!“ vzklikne deklica velikodušno. „Ali rešitev se bliža, če bi le mogli pridobiti pol ure. Vsak vaših prijateljev je na delu.“

Lovec jej odgovori s hvaležnim pogledom, potem se obrne k sovražnikom. Le-ti so že nekaj sklenili, kakor je bilo videti. Stari

glavar je dobil o jetniku vse drugačne misli, ko je spoznal Juditino ukano. Sedaj migne mladim možem, naj ga zopet zvežejo in naberu suhega lesa okolo drevesa, kjer je stal Strelec. Lovec se ni branil. Že so prižgali grmado, da je visoko zagorela. Zdajci pa plane Ketty s palico v plamen in razmeče naložena drva.

„Bog te plačaj za to delo!“ vzklikne Judita, Ketty pa odločno stopi k Huroncem, ki se zaženo proti njej.

Nekaj Huroncev potisne deklico od sebe; nato pa zopet zbero goreča polena in nalože novih drv. Že je plapolal nov ogenj, kar plane indijanska deklica med krog in z nogo razgnete goreče veje.

Huronci zatulijo od jeze, ali takoj se njih srd izpremeni v veselje, ko spoznajo Wahtawah. Delavarka po drznem svojem činu potisne Kettyji nožič v roko in jej veli, naj jetniku prereže vezi. Nato stopi proti vojščakom, ki so hoteli zavirati Kettyjo.

„Kdo bi me oviral, če hočem pomagati bratu delavarskega glavarja? Vendar ne Panterski maček, tisti izdajalec delavarskega rodu, ki se skriva za irokeškim barvilom? Prerežite Strelcu vrvi, pa boste videli, da se ne boji vran.“

Rekši sname mlademu Indijancu nož iz nožnice, da bi svojeročno oprostila jetnika. Toda Razklani hrast jo pahne od njega in zapove, naj nadaljujejo mučenje.

Freden pa utegnejo izvršiti to povelje, se zopet zgodi nekaj posebnega. Mlad Indijanec priskače skozi vrste huronske, in sicer tako naglo, da ni bilo moči razločiti, ali je prijatelj ali sovražnik. V treh skokih je bil pri Strelcu ter je hipoma prerezal vezi. Potem šele so osupli Indijanci spoznali vojščaka delavarskega rodu. V vsaki roki je držal puško; na eni je visel rog za smodnik in lovska torba. Bila je puška Hutterjeva, in hitro jo je potisnil Strelcu v roko.

Huronci niso imeli pušk pri rokah in zato jih je nekoliko osupnil pogled na oba oboroženca. Ali preplašeni niso bili, nego so čakali, kaj poreče drzni vsiljenec.

„Huronci“, povzame Delavarec, „zemlja je velika, in Kanadska jezera niso daleč. Onostran jezer je dovolj prostora Irokezom, tostran jezer Delavarcem. Jaz sem Chingachgook, sin Unkasov in stričnik Tamenundov. To je moja zaročnica; bledokožec je moj prijatelj. Srce mi je bilo težko, ko ga ni bilo pri meni, in prišel sem, da se mu ne zgodi kaj žalega. Delavarske deklice čakajo Wahtawah — hitite, pojdimo!“



„Huronci!“ vzklikne Panterski maček, „to je vaš smrtni sovražnik, Velika kača! Če uide, bodo vaši mokasini puščali krvav sled za seboj do Kanade! Verjemite meni, ki sem vaš prijatelj!“

Tako govoreč, vrže izdajalec nož proti golim prsom Delavarčevim. Chingachgook pa se mu spretno izogne in zdajci sam vrže nož, da se zapiči uskoku v srce. Kakor klada se zvrne na tla.

Huronci so stali doslej kakor vkopani; sedaj pa planejo ljuto kričeč kvišku. Otroci in žene so vpili, možje so hiteli po orožje. Zdajci pa se začuje glas, kakršen ni navaden po gozdih. Vsa tolpa presenečena obstane, da bi poslušala. Zvenelo je redovito in zamolklo, kakor bi peketali konji. Sedaj se zablisne med drevjem, in oddelek vojakov se približa po taktu. „Naskok!“ se začuje povelje, in „Stopaj, hura!“ jekne iz vrst, ko planejo na divjake.

Ljuto so vzkriknili Huronci, videč, da imajo voliti samo med jezerom in brezupnim odporom. Vse je obhajala groza in strah, samo Chingachgook in Strelec sta bila mirna in hladnokrvna. Njiju prva skrb je bila, da sta postavila Judito in Wahtawah za drevesa; zaman pa sta se ozirala po Kettyji, ki jo je bila tolpa huronskih žensk po-

tegnila s seboj. Potem pa prijatelja neutegoma planeta na divjake, hiteče proti jezeru. Začelo se je streljanje, in ko se je oglasila Strelčeva puška, jej je vriskaje odgovoril Harry, ki je bil prišel z vojaki. Vname se strašen boj. Po tedanji šegi niso vojaki prizanašali nikomur. Huronce, katerih je bilo okolo petdeset, so potolkli do zadnjega moža.

Da so bili vojaki dospeli o pravem času, je bila največ zasluga Harryjeva. Peklo ga je namreč očitanje, da odhaja od prijateljev z jezera v največji sili, in zato se je podvizal, kolikor se je dalo, da je došel v trdnjavo in dobil vojake na pomoč. Ob jezeru jih je potem že čakal Chingachgook in jih privedel do kraja, kjer se je vnelo ono grozno klanje. Žal, da je v njem tudi naše prijatelje zadela bridka izguba. Med mrličji je bila namreč uboga Ketty, ki so jo bili vojaki nevedoma pobili s Huronkami vred. V roki je še držala malo Sveto pismo, s katerim je hotela divjake brezuspešno odvrčati, da ne bi bili trpinčili njenega krščanskega prijatelja.

Vojaki so tudi šteli sedem mrličev in nekaj ranjencev, katerim sta stregli Judita in Wahtawah. Prenočiti so morali vojaki v indijanskih kočah. Drugo jutro so jeli pokopavati mrličje in so jih pokopavali malone do opoldne. Judita, Wahtawah, Strelec, Chin-

gachgook in Harry so se bili že ponoči vrnili v hišo na jezeru ter iz nje na breg prinesli vse, kar je bilo količkaj vrednega, zakaj Judita se je hotela preseliti z jezera v trdnjavo.

Silno težko se je ločila od Strelca in Chingachgooka, ki sta se bila izkazala za tako zvesta prijatelja; s solznimi očmi se je tudi poslovila od Delavarke. Nikoli več nista prijatelja kaj zanesljivega slišala o njej; šele dosti kesneje je Strelec čul govoric, da se je poročila s častnikom trdnjavske garnizije in se ž njim vrnila na Angleško.

Tudi o Harryju ni bilo nikoli več novice. Bržkone je drzni lovec padel kje v bojih z Indijanci.

Strelec se je s Chingachgookom in njegovo nevesto napotil v vas delavarskega rodu. Vse tri so vzprejeli jako slovesno in se niso mogli načuditi njih pripovedovanju.

Chingachgook se je vzpenjal pri svojem ljudstvu do čimdalje višjih časti. Njegova žena Wahtawah mu je povila sinka, katerega je po slovečem svojem očetu nazval Unkasa. Le-ta je bil poslednji svojega rodu.

Strelec, ki so ga poslej imenovali „Sokolje oko“, je zaslovel čimdalje bolj. Ker je dobro poznal gozde in indijanske rodove, je lahko Angležem, ki so imeli takrat dolge boje z Indijanci, storil veliko uslug.

Črez petnajst let ga je zopet pot zanesla k jezeru. Po kratkem miru se je namreč zopet vnela vojska, in zato je s Chingachgookom odšel v trdnjavo, da bi se pridružil zaveznikom. Vitek mladeniček, Chingachgookov sin Unkas, čigar mater so bili zagrebli pod domačimi smrekami k zadnjemu pokoju, ju je spremljal. Dospeli so k jezeru prav ob solnčnem zapadu. Vse je bilo tam kakor nekdej. Ondu pa, kjer je bil pred leti strašni boj, je še ležalo mnogo obledelih kosti. Ponosen je Chingachgook sinu pokazal kraj, kjer je bilo tedaj huronsko taborišče. Od hiše na jezeru je bila videti samo še podrtina. Vse je kazalo, da se v nekaterih letih vse poslopje zruši v jezero. Ladjo so našli na vzhodnem bregu zavito v peščenino. Polna je bila vode, streha jej je bila razdrta, les gnil. Poznalo se je, da ni bilo nikogar več ob jezeru, odkar so ga bili zapustili.

Chingachgook in njegov belopoltni prijatelj sta tožna odšla s tega kraja. Molče sta zopet stopila v gozd, da bi se napotila proti trdnjavi.

Njiju poznejši dogodki niso bili nič manj nevarni in čudoviti kakor oni, ki sta jih bila že početkoma naše novosti doživela ob prijaznem jezeru

NARODNA IN UNIVERZITETNA  
KNJIŽNICA



00000113271